

ANT

DÖKTÜĞÜNÜZ

KANDA

TÜSTAY BOĞULACAKSINIZ

HAFTANIN
NOTLARI

Konu Tunceli

■ Tunceli'deki Pir Sultan Abdal olayları, Almanya'daki Türkiye'de öğrenciler ve işçiler arasında da büyük tepki yaratmış. Sosyalist Türk Birliği sert bir bildiri yayımlayarak iktidarın tutumunu protesto etmiştir. Bildiride «Bilinsin ki, emekçi halk yılmadan, üslenmeden, kanı ve canı bahasına toplumun her ferdisinin kardeşçe, dostça yaşayabileceği koşulları gerçekleştirene dek, halkın yarattığı değerler halkın olmalıdır, prensibinin uygulandığı düzeni kurana dek savaşa devam edecektir. Onun için hep beraber haykuralım! Kahrolsun emperyalizm ve onun Türkiye'deki işbirlikçi zibidileri! Yaşasın bağımsızlık savaşı veren dünya halkları ve Türkiye halk hareketi! Yaşasın Pir Sultan Abdal'ın zulme ve sömürü düzenine karşı gelen türkükleri! YAŞASIN SOSYALİST TÜRKİYE!» denilmektedir.

Zenciler Yürüdü

■ İrk ayrımını protesto amacıyla 2 bin zenci, Amerika'da, Şikago şehrinin merkezinde bir yürüyüş yapmışlardır. Sendikaların da ırk ayrımı yaptığını belirten Şikago zenci topluluğu liderlerinden rahip Jesse Jackson, şehirde yaşayan nüfusun yüzde 42'sinin zenci olduğunu ve 90 bin usta işçi gerektiren inşaatlarda ancak 2800 zencinin çalıştırıldığını belirtmiştir. Gösteri sırasında bir kişi tutuklanmış, yer yer de polis ile gösteriye katılanlar arasında çatışmalar olmuştur.

İşte halkçı CHP!

CHP milletvekili Celal Sun-gur'un Yozgat'ın Çiçekdağ İlçesi'ne bağlı Alanköy'deki arazisi köylüler tarafından işgal edilmiştir. Köylüler Yerköy Kaymakamı'nın Sun-gur'la işbirliği halinde olduğunu, kaymakamın emriyle köye giren jandarmaların süngü takarak kendilerini köy dışına çıkarıp evlerini tahrip ettiklerini, oturulmaz hale getirdiklerini söylemişlerdir. Çoluk çocuk açıkta kalan köylüler bir CHP milletvekilinin yaptırdığı bu jandarma zulmünü protesto amacıyla Ankara'ya on kişilik bir heyet göndermişlerdir.

Köyle'lerin Dramı

■ İzmir'de toplanan 5. Milli Nö-ro Psikiyatri Kongresi'nde bir delege, onbinlerce köylü üzerinde yaptığı araştırmayı açıklarak köylünün fakir ve eğitimsiz-yoksun bırakıldığını açıklamış, bunların Türkiye köylülerinin en belirgin özelliği olduğunu belirterek, «Türk köylüsü, bölgelere göre yılın belirli zamanlarında aç kalmaktadır» demiştir. Öte yandan Devlet Planlama Teşkilatı, Türkiye'de kooperatif sorunları üzerine hazırladığı bir araştırmada, Türkiye'nin hiçbir bölgesinde hayvan ve hayvan ürünleri pazarlama konusunda ciddi ve başarılı bir kooperatifçilik hareketine rastlanmadığı belirtilmiş, cumhuriyet dönemi boyunca kooperatifçilikle ilgili gelişmelerin, Mithat Paşa döneminden itibaren bir adım bile ileri gidemediği ifade edilmiştir.

Küba Devrimi davası

■ Dergimiz sorumlu müdürü Al-pay Kabacah için ANT'nin 107. sayısında «İhtilalin 10. Yılı» başlığıyla yer alan, Küba devrimine ilişkin yazıdan dolayı «komünizmi övmeye» isnadıyla 6. Ağır Ceza Mahkemesi'nde açılan davanın duruşmasına başlanmıştır. Kabacah, haber niteliğinde yayınlanan yazıda suç bulunamayacağını belirtmiş. Sahir Erman ve İlhan Akın tarafından hazırlanan bilirkişi raporuna itiraz ederek, bunların marksizm - leninizm'den dahi haberleri olmadığını söylemiştir. Ayrıca, Can Yücel'in «Çağrı» başlıklı yazısından dolayı «Türklüğü ve hükümeti tahkir» iddiasıyla Kabacah'ın 4. Sorgu Hakmı'nda açılan tahkikat katta da ifadesi alınmıştır.

Hindistan'da çatışma

■ Hindistan'da 22 yıldan beri çıkan kanlı çatışmalardan en büyüğü, Gujarat eyaletinin başkenti Ahmedabad'da çıkmış. resmi raporlara göre, Hindi - Müslüman çatışmasında en az 400 kişi ölmüştür. Ahmedabad'ta askeri idare duruma hakim olmuş ve sokaklara çıkma yasağı ilan etmiştir. Öte yandan müslümanlar, şehirde azınlıkta bulundukları yerlerden, askeri birliklerce, diğer kesimlere gönderilmektedir. 72 yaşındaki eski Başbakan Yardımcısı Morarji Deesai, çatışma üzerine acı dolu konuşmaya badensiz ağlak gözye başlamıştır.

A. B. D. üssü boşaltılmalı

■ A. B. D. emperyalist amaçlarına ulaşmak için İzmir'de kurduğu Çiğli Hava Üssünde çalışan 2500 kişilik personelin 1970 yılında geri çekmek istediğini hükümete bildirmiş, ancak hükümet çekilme işleminin 1971'e ertelenmesini istemiştir. A. B. D.'nin bu çekilme kararının, denizasırlı ülkelerdeki askeri birliklerini ekonomik nedenler yüzünden azaltmak amacıyla hazırladığı planın ilk uygulaması olduğu belirtilmektedir. Ancak bu gerekçenin ne derece asıl amaca uygun olduğu bilinmemektedir. Çiğli Hava Üssünde çalışan 2500 Amerikalı personel den 750'sinin subay olduğu, işletme giderlerinin ise ayda 3 - 4 milyon doları bulduğu bildirilmiştir. Hükümetin, üssü tamamen iptal edecek yerde işletme masraflarını karşılamayacağı gerekçesiyle çekilme işleminin ertelenmesini istemesi, nasıl bir tutum içinde olduğunu göstermektedir.

Fabrika işgali

■ Perşembe Fındık Tarım Satış Kooperatifi fındık kırma fabrikasındaki işlerinden çıkarılan 80 kadın işçi, fabrikayı üç saat süre ile işgal etmişlerdir. Kadın işçiler, haksız olarak işten atıldıklarını belirterek «haklarımızı alana kadar direnişe devam edeceğiz» diyerek direnişe başlamışlar, ancak fabrika işgillerinin yeniden işe alınacakları yolunda söz vermeleri üzerine işgale son vermişlerdir.

Japonya'da çatışma

■ Japonya'nın Kyoto üniversitesinde polis ile öğrenciler arasında çıkan çatışmada 33 öğrenci ve polis yaralanmış, 27 öğrenci tutuklanmıştır. Bu olayda yaralananlarla birlikte, bir yıl içinde yaralananların sayısı 1500'ü bulmuştur. Üniversiteye giren polis taşlar ve molotof kokteylleri ile karşılaşmış, ancak civar illerden takviye alındıktan sonra öğrencilerin kurduğu barikatları yararak üniversiteye girmiştir.

Özgüden ve Kabacalı beraat etti

ANT'nin 34. sayısında yayınlanan «Kavga Zamanıdır» ve «Öğrenci Avı» başlıklı yazılardan dolayı devletin emniyet kuvvetlerini tahkir ettikleri iddiasıyla 4. Ağır Ceza Mahkemesi'nde yargılanan arkadaşlarımız Doğan Özgüden ile Alpay Kabacah beraat etmişlerdir. Özgüden'in bir yazıdan 6 yıl, Kabacah'ın ise iki yazıdan 12 yıla kadar hapis istenerek açılan davanın son duruşmasında avukatımız Mithat Kaya Canpolat, gedikli bilirkişi Sahir Erman'ın suçlayıcı raporunu reddederek yeni bilirkişi istemiş, ayrıca yazıların yazılmasına sebep olan kanunsuz öğrenci avını iptal etmek üzere 16 tanınmış jüri başkanıyla vermiştir. Bunun üzerine iddia makamı, ceza talebinde bulunmaktan vazgeçmiş, tevli tahkikat talebine itiraz ettikten ve itiraz kabul edildikten sonra mütalaasını bildirerek yazılarda suç bulunmadığını söylemiştir. Avukat Mithat Kaya Canpolat ile Doğan Özgüden ve Alpay Kabacah'ın da savunmalarını yapmalarından sonra 4. Ağır Ceza Mahkemesi, oybirliğiyle beraat kararı vermiştir.

Nazilere tepki

■ Batı Almanya'da başlayan seçim kampanyasına katılan ve nazi kalıplarının örgütü olan «Nasyonal Demokrat Parti», bir hafta içinde beş kere protesto edilmiştir. Özellikle Herne'de vilayet binası önünde Nasyonal Demokratların seçim konuşmaları yapılırken düzenlenen protesto hareketi sırasında 12 genç yaralanmış, üç kişi de polis tarafından tutuklanmıştır. Göstericiler, nazilere tağ ve tuğla parçaları atmışlardır. Başka bir seçim konuşması sırasında da Parti Başkanı Adolf Von Thadden, ancak damı ve etrafı kurşun geçmez camla kaplı bir hücreden habetmek zorunda kalmıştır. Öte yandan eski bir nazi olan Başbakan Kurt Kiesinger'e karşı yapılan suikast teşebbüsü önlenmiştir.

Karabuda'lar

■ Dünyaca tanınmış Türk gazetecisi Güneş Karabuda ile eşi Barbro Karabuda'ya polis yeniden bir tertip hazırlamış ve tam Türkiye'den çıkacakları sırada Kapıkule'de sınırdan geçmelerini önlemiştir. Bilindiği gibi, Barbro ve Güneş Karabuda önceki yıl da Türkiye'ye geldikleri sırada, Barbro Karabuda'nın yazdığı Fıratın Ötesi adlı kitapta dolayı tutuklanmışlar ve Barbro Karabuda hamile olduğu halde günlerce sivecek kapısında bekletilmiş, sorgudan sonra her ikisi de serbest bırakılmıştır. Olay İsveç ve diğer Avrupa basınında geniş tepki yaratmış, Türkiye'deki yöneticiler ağır şekilde suçlanmıştı. Bu defa, Türkiye'de kaldıkları sürece herhangi bir baskı yapılmamış, ancak tam İsveç'e dönecekleri sırada Kapıkule sınır kapısında çıkışları polise önlenmiştir. Bu yüzden «Karabuda'lar» Kapıkule'de bir mola yerleşmek zorunda kalmışlardır.

Jandarma Cinayeti

■ Bir hırsızlık olayının zanlısı olarak Ünye jandarma karakoluna getirilen bir şahsın karakolda dövülerek öldürülmesi üzerine halk karakol önünde toplanarak uzun süre protesto gösterisinde bulunmuş ve «Katiller» diye bağırılmıştır. Gösterilerin büyüyeceğinin anlaşılmaması üzerine Ordu valisi muavin Ünye'ye gelmiş, olayın sanığı olarak da bir astsubay, bir uzatmam çavuş ve üç er tevkif edilmiştir.

Rabak'ta patron dize geldi

8 Eylül 1969 tarihinden bu yana İzmir Rabak Fabrikası'nda 118 işçinin sürdürdüğü ve 22 Eylül gecesi fiili duruma dönüşen hareket 23 Eylül günü işçilerin tüm isteklerinin bir protokol ile kabul edilmesiyle son bulmuş ve işbaşı yapılmıştır. Buna göre, işçilerin isteğine uyularak, işten çıkarılan arkadaşları Ömer Bursalıoğlu tekrar işe alınmış, diğer iki işçiye ise işveren tarafından üçer aylık tazminat ödenmiştir. Ayrıca işçilerin direniş dönemi ücretleri de tam olarak ödenecektir.

T.P'in Kampanyası

Türkiye İşçi Partisi'nin seçim kampanyasını Genel Başkan Mehmet Ali Aybar ve Merkez Yürütme Kurulu Üyesi Yaşar Kemal, Tunceli'de açmışlardır. Aybar, yaptığı konuşmada, «Bizim iktidarımızda sömürü, zulüm son bulacaktır. Eşitlik ve hürriyet hüküm sürecektir. İnsanları konuştuğu dininden, mezhebinden dolayı horlamak, kimsenin hakkı olmayacaktır. Anayasaya ve temel insan haklarına dayanan kanunlar hüküm sürecektir» demiştir. TİP Genel Merkezi, seçim kampanyasını daha çok yurt gezileri ve radyo konuşmalarıyla yürütecektir. Kampanyanın başladığı sırada, Malatya TİP İlteslinin başına merkez kontenjanından getirilmiş bulunan Furabi Öztoprak, adaylıktan istifa etmiştir. TİP barajı aşabildiği takdirde, Malatya'da ikinci aday Hüseyin Akgün seçilmiş sayılacaktır. Öte yandan, TİP bir seçim bildirisi yayımlayarak geçmiş dört yıllık yasanın dönemini eleştirmiş ve iktidara geldiğinde neler yapacağını açıklamıştır. TİP'in seçim bildirisini gelecek sayıda sunacağız.

Ereğli Grevi

Ereğli Grevi'ni hükümetin erteleme kararının Damıtay'ca bozulması üzerine, Türk İş ve Ereğli Demir Çelik Sendikası, patronla pazarlığa oturmuşlardır. Ancak bir hafta süren pazarlıkta da sonuç alınamamıştır. Türk İş, yaptığı açıklamada, patrona beş günlük mülhlet tanımıştır.

Fethi Naci'nin
Mahkumiyeti bozuldu

Ekim devriminin 50. yıldönümü dolayısıyla dergimizde yazdığı Atatürk'ün Türk-Sovyet dostluğu ile ilgili bir konuşmasını iktibas ettiği için İstanbul İkinci Ağır Ceza Mahkemesi'nde sorumlu müdürümüz Yaşar Uçar ile birlikte 1,5 yıl ağır hapis cezasına çarptırılan arkadaşımız Fethi Naci'nin mahkumiyet kararı, Yargıtay Birinci Ceza Dairesi'nce bozulmuştur. Fethi Naci ile birlikte avukatımız Müşir Kaya Canpolat ve Prof. Turan Güneş'in de hazır bulundukları mürafaadan sonra Birinci Ceza Dairesi, «Atatürk'ün sözlerinin tekrarının suç olamayacağı» gerekçesine dayanarak bozma kararı vermiştir. Yargıtay'ın bozma kararı ile ilgili geniş tafsilatı önümüzdeki sayılarda vereceğiz.

Bolivya'da darbe

Büyük devrimci Che Guevara'nın son mücadelesini verdiği Bolivya'da bir askeri darbe yapılmış. Silahlı Kuvvetler Başkomutanı General Alfredo Ovando Candí, cumhurbaşkanı Siles'i devirerek yönetime el koymuştur. Cuntanın lideri, hareketin sol eğilimli olduğunu, Peru hükümetine sempati duyduğunu açıklamıştır. Darbenin niteliğini kesin şekilde anlayabilmek için gelişmeleri beklemek lazımdır.

CIA'nın cinayetleri

Uzun yıllar Uzak ve Ortadoğu'da Amerikan Merkezi İstihbarat Teşkilatı (CIA)'nın emrinde çalışan Claude Ritter adındaki eski ajan, bir İsveç gazetesine yaptığı açıklamada, CIA'nın Hong Kong, Makao, Rangoon ve Beyrut gibi şehirlerde uygunsuz kadınlara istihbarat işlerinde kullandıktan sonra öldürerek vücutlarını ortadan kaldırdığını, bunlardan bazılarını bizzat şahit olduğunu açıklamıştır.

İslam Zirvesi

Irak ve Suriye gibi ılerici rejimlerin katılmadığı, Nasır'ın ise sadece temsili göndermekle yetindiği İslam Zirve Konferansı, fiyasko ile sonuçlanmıştır. Konferansa geniş çapta Müslüman - Hindu çatışmasına sahne olan Hindistan'ın da katılması üzerine Pakistan toplantıdan çekilmiş, ancak Türkiye'nin arabuluculuğuyla son dakikada Hindistan safında edilerek Pakistan kabul edilmiştir. Toplantıda Türkiye'yi temsil eden İhsan Sabri Çağlayangil, İsrail emperyalizmine cephe almaktan açıkça kaçınmış. Filistin kurtuluş cephesinin toplantıda temsil edilmesi ve desteklenmesi önerisine karşı çıkmış, emperyalizmin borusunu ötürmüştür. Geçen sayıda da açıkladığımız gibi emperyalizmin bir tuzağı olan İslam Zirvesi'nin gelecek yıl Suudi Arabistan'da toplanması kararlaştırılmıştır. Türkiye, Rabat'taki toplantıya katılmak suretiyle bu tuzağa resmen düşmüş olmaktadır.

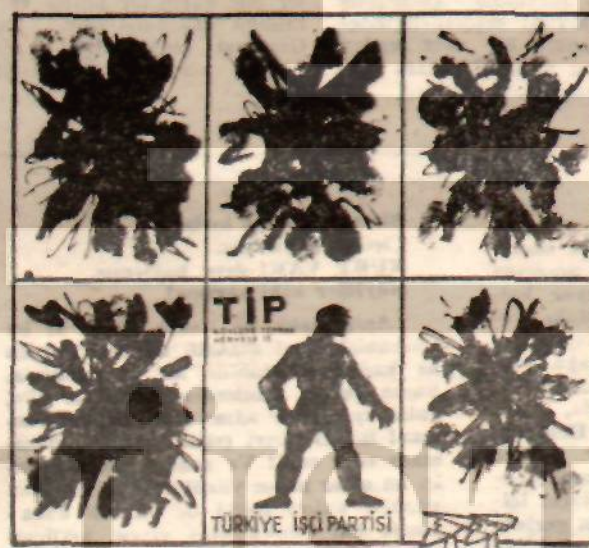
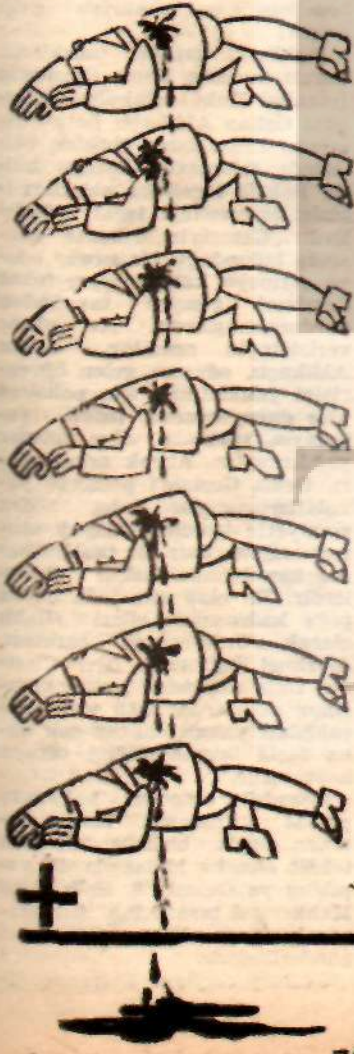
Katil iktidar

SOLCU gençlerin Eylül - ekim aylarında karışıklıklar çıkartıp seçimleri sabote edecekleri yolunda Amerikancı takımın bir süreden beri yürüttüğü isnad ve iftira kampanyası iflas etmiş, buna karşılık asıl karışıklık çıkartanların Amerikancı ve sermayeci çevreler olduğu bir kez daha anlaşılmıştır. Şu son günlerin olaylarına bakınız. Tunceli'de bir sanat topluluğu, Türkiye'nin dört bir yanında temsil ettiği bir oyunu sahneye koymak istemiştir. Sanatçıların ve halkın karşısına iktidarın polisi, emniyet müdürü dikilmiştir. Anayasa çiğnenerek oyun engellenmiş, bizzat emniyet müdürü bir vatandaş kurşunlayarak öldürmüştür, vatandaşları iskenceden geçirmiştir. Olay tamamen iktidarın eseridir. İstanbul Özel Işık Yüksek Mühendislik Okulu diye bir ticarethane vardır. Bakkal dükkanı gibi idare edilen bu sözüm ona özel yüksek okulda gençler yüzde yüz hakkı bir boykotu aylardan beri sürdürmektedirler. Ne var ki, tam seçimin yaklaştığı günlerde bizzat Başbakan Demirel, nüfuzunu süstümölde ederek bu özel okul patronuna telefon emirleriyle kredi açtırmış, yani «Arkanda ben varım, hükümet var, sen bildiğini oku» demiştir. Kâr hirsından başka bir şey düşünmeyen özel okul patronu, iktidarın başından aldığı cesaretle sağcı öğrencileri devrimci gençlerin üzerine saldırtarak boykotu kırdırmağa kalkmış, bu arada bir devrimci gencin kanına girilmiştir. Bu cinayetin arkasında da iktidar, hattâ bizzat iktidarın başı vardır.

KOMANDO teğkilatı diye, nereden beslendiği belli olmayan bir kanun dışı çete kurulmuş. Hitler'in SS kitalarına rahmet okutacak bir saldırganlık la kısa zamanda akl kuran baş kesen haline gelmiştir. Solcu gençlerin en küçük meşru savunma hareketine «İhtilal hazırlıyorlar» diye kara çalan iktidarın polisi, bu çetenin işlediği suçları önlemek şöyle dursun, teşvik etmektedir. İşte bu çete bir gece MTE'yi bombalamış, bir gencin daha kanına girmiştir. Katiller yine belli değildir. Bu olay da, bugüne kadar komandalara karşı hiçbir müdahalede bulunmayan iktidarın eseridir. İstanbul Üniversitesi Talebe Birliği'nin üç yıldan beri kanunsuz şekilde yapılmayan kongresi nihayet toplanabilmiştir. Demokratik şekilde yapıldığı takdirde seçimi mutlak surette çoğunlukta bulunan devrimciler kazanacaktır. Ama iktidarın polisi son anda devrimcilerin kongre salonuna girmesine engel olarak düzmece bir seçimle İ.Ü.T.B.'yi sağırlara teslim etmişlerdir. Devrimci gençler hakkı olarak bu düzmece seçimi tanımamışlar, bir başka yerde toplanmak istemişlerdir. Fakat polis yine sahnededir. Ve dokuz yıl önce Turan Emeksiz'in öldürüldüğü alanda, bu defa herkesin gözü önünde ve taammüden bir cinayet işlemiştir. Cinayeti işleyen polis yine herkesin gözü önünde ve toplum polislerinin himayesinde bir polis arabasıyla kaçırılmıştır. Katil polisin teşbit edilememesi için de şimdi en pespaye şaşırtma taktiklerine başvurulmaktadır. Kamuyu yanılmak için valisi, emniyet müdürü seferber olmuştur.

BELKI Taylan Özgür'ün, Mehmet Candemir'in, Mustafa Bilgi'nin katilleri hiçbir zaman bulunmayacaktır. Tıpkı Vedat Demircioğlu'nun, Atalay Savas'ın, Ali Turgut Aytaç'ın, Duran Erdoğan'ın katilleri gibi... Herhalde bu menfur cinayetleri tertipleyenler, kullandıkları kiralık katillerin selametini de önceden düşünmüşlerdir. Zira bu cinayetler, spontane işlenmiş suçlar değil, uzun vadeli bir temizleme planının çeşitli uygulamalarıdır. Amerikan Altıncı Filosu'nu Türkiye limanlarından yüzgeri eden, bir numaralı CIA ajanı Komer'i Türkiye'de barındırmayan devrimci gençliğe karşı emperyalizm ve yerli usakları elbette boş duracak değildir. Bir günlük gazetede ifsa edildiğine göre, gençlik liderlerinin arasına dahi «devrimci» kisvesi altında polis ajanları sokulmuştur. Gençliğin aşırı yada zamansız görünen bazı hareketlerini bu polis ajanları korkutmuşlar, adeta gençleri polise çatırmaya zorlamışlardır. CIA ajanları, polis ajanları devrimci güçlerin bu en gözli pek kesimini yıldırma, eylemlerini saptırma, halka karşı düşürme için her yolu deneyecek, ihanetler, cinayetler birbirini kovalayacaktır. Onun içindir ki, silah yada bıçağı kullanan kim olursa olsun, önemli değildir. Önemli olan onların ellerinde tutan emperyalizm - iktidar ikilisidir. Akl katiller, emperyalizm ve onun dümensuyundaki kompördörler iktidardır. Tarih önünde asıl sanık sandalyesine oturtulacak olan bu katil iktidardır.

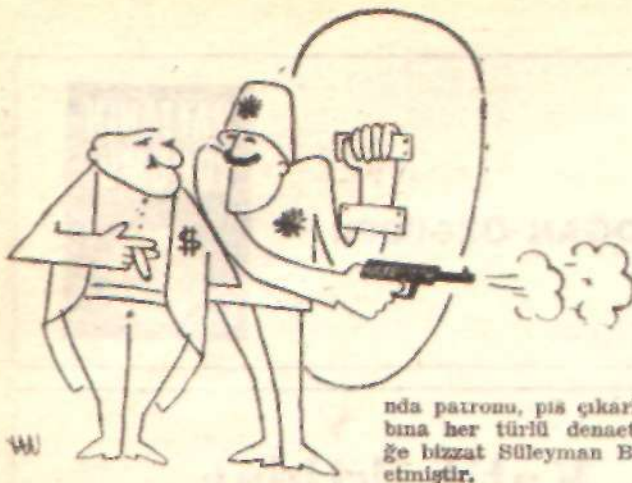
GÖZ GÖRE • YALÇIN ÇETİN •

-000! PARTİLER SEÇİM AFİŞLERİNİ ASMIŞLAR

-BU HESAP SORULACAK.

Döktükleri Kanda Boğulacaklar!

• Devrimcilere karşı işlenen cinayetlerin baş sorumlusu, nüfuzunu her bakımdan suistimal eden iktidarın başı Süleyman Demirel'dir.

SON hafta içerisinde, bir yıldan beri Amerikancı iktidar ve bu iktidarın emrindeki bir takım polislerin işbirliğiyle sürdürülen ve kanla sonuçlanan olaylara iki yeni halka eklenmiştir. Ayrıca, bu işbirliğinin uzantılarından olan emirkuşu polis - komando beraberliği de, bir ümmetçi gençin MTTB binasında patlatılan bomba ile katledilmesine kadar varmıştır.

Devrimcileri susturmak için polis tabancalarının, DP devriminden çok daha kolay kılıflarından çıkması ve Hürriyet Alanı'nda alenen konuşması, komandoların ölümle son bulan saldırıları, Türkiye'de terör kampanyasının artık kahredici bir aşamaya girdiğini göstermektedir.

Vedat Demircioğlu, Atalay Savaş, Ali Turgut Aytaç, Duran Erdoğan ve Mehmet Kılan'ı öldürenlerin bir türlü meydana çıkartılmamasının getirdiği rahatsızlık içinde hareket edenler, geçen hafta ilk cinayetlerini Işık Özel Yüksek Okulu'nda devrimci Kahta'nı genç Mehmet Cantekin'i öldürerek başlatmışlardır.

Bu cinayet, bir bakıma, 625 sayılı Özel Yüksek Okullar yasasının kapitalistlerin lehine rezil bir biçimde işletilmesinin ürünüdür. Okulda aylardan beri devrimcilerin haklı olarak sürdürdükleri boykot hareketini patron, sağcı öğrencilerden bir kısmıyla işbirliği yaparak kırdırma kalkışmış ve kanlı olay böyle patlak vermiştir.

Fakat, bu cinayetin işlenmesinde baş sorumlusu, iddia ediyoruz ki, bizzat iktidarın başı Süleyman Demirel'dir. Zira Işık Özel Yüksek Mühendislik Okulu'nda patronu, pis çıkarları hesabına her türlü denaati işlemeğe bizzat Süleyman Bey teşvik etmiştir.

Kanlı olayların patlak verdiği gün İstanbul Millî Eğitim Müdürlüğü'nden 19.9.1969 tarih ve «Özel Öğretim Kurumları Bölümü - 429 - 107601» sayılı ile Özel Işık Mühendislik ve Mimarlık Yüksek Okulu Müdürlüğü'ne şu yazı gelmiştir:

«Okulunuzun mali imkanlarını sıkıştıktan kurtarmak ve öğretim bütçeleri ile diğer görevlerin bütün alacaklarını ödemek maksadıyla durum hükümetçe ele alınmış ve Sayın Başbakan Süleyman Demirel'in telefon emirleri ile Türk Ticaret Bankası'ndan bir kredi temin edilmesi için süratli çalışmalar yapılmaya başlanmıştır.

«Bu çabalardan olumlu sonuçlar elde edilinceye kadar ilgili görevlerinde kalmaları, öğrenciler, okul ve memleket için faydalı olacaktır, kanısındayız.»

Oyun ortadadır. Zira, bilindiği gibi, özel yüksek okulların anayasaya aykırı bulunduğu sabit olduktan sonra öğrenciler okulun «devletleştirilmesi» isteğiyle boykota gitmişler ve patronun istediği ücretleri ödemişlerdir.

Arkasında hükümetin de desteğini bulan patron bu defa devrimci öğrencileri dize getirmek için okul içindeki sağcı öğrencileri tahrik ederek, Demirel'in telefon emrinin kendisine tebliğ edildiği gece boykot yapan devrimci öğrencileri okula soktumamıştır. Devrimci gençlerin liderlerinin doğulu olmasını da istismar eden patron, okulun kapılarına «Buraya komünistler, anarşistler ve kürkiler giremez» yazdırtmıştır. Ayrıca aynı espride bildiriler de dağıtılarak öğrenciler birbirine karşı kıskırtılmıştır.

Kanlı olaylar gece saat 21.30 sıralarında, akşam bölümünün

dersleri arasında meydana gelmiştir. Önce sıs bombaları ve molotof kokteyli ile okul binasına devrimci öğrencilerin girmesi önlenmek istenmiş, fakat engel olunamadığı görüldüncü bu defa tabancalar konuşmaya başlamıştır. Olayları yaşayan gençlerin açıkladıklarına göre, ateş edenler, uzun menzilli etkili gücü olan, seri silahları profesyonel ustahı ile kullanmışlardır. Devrimci doğulu genç Mehmet Cantekin'in de okula yüz metre uzaklıktayken öldürülmüş olması, bu savı doğrulamaktadır. Ayrıca, bu olay sırasında Ünal Altıntaş, Fevzi Yalamaz, Mahmut Başaran, Kürşat Akahın isimli öğrenciler ile halktan İsmail Tüfekçi de yaralanmıştır.

Bizzat Demirel'in nüfuzunu suistimal ederek verdiği emrele işlenen bu cinayet, İstanbul'da bir seri kanlı olayın başlatıcısı olmuştur.

Olayın meydana geldiği gün, polis tarafından asırı himaye ve destek gören faşist MHP komandoları, silahlı bir baskınla Çağaloğlu'nda bir matbaadan başbuğları Türkeş aleyhinde hazırlanan kitapları kaçırmışlardır.

Bu baskının üzerinden 24 saat bile geçmeden, komandolar, bu kez ümmetçi öğrencilere kaptırdıkları MTTB binasının, adeta cephanelik haline getirilen bölümüne bomba atmışlardır. Geçen yıl FKF binasına sık sık baskın yapan polisin müsamahasıyla meydana getirilmiş bulunan MTTB cephaneliğinde ki patlamalar bir saat kadar sürmüş, bu arada Mustafa Bil-

DENİZ GEZMİŞ TESLİM OLDUKTAN SONRA — Yakalamak için bütün polis seferber oldu! —

gi adında ümmetçi bir genç ölmüştür.

Her olayı, hattâ polisin tahriklerini bile devrimci öğrencilere yüklemekte bir an bile tereddüt etmeyen MTTB yöneticileri, bu olay karşısında suçlamalarını, bir zaman omuzdaşlık ettikleri komandalara çevirmek zorunda kalmışlardır. Olay karşısında ümmetçi gazeteler bile garip bir korku ve şaşkınlığa kapılmışlardır. Bugün Gazetesi, olayla ilgili olarak yaptığı yorumda, ümmetçilerin

karşısında komünistler, masonlar ve devrimbazlardan başka bir dördüncü grubun daha yer aldığını belirttikten sonra, MTTB'ye tecavüz edenlerin bu gruba mensup olduklarını itiraz etmiştir.

Arka arkaya iki ölümle adamakıllı suç ortamına giren polis görevlileri, bu defa İstanbul Üniversitesi'ndeki devrimci öğrencilere karşı saldırıya geçmiştir.

Hakkında gıyabi tutuklama kararı bulunan Deniz Gezmis'in İstanbul Hukuk Fakültesi Dekanı Orhan Aldıkaçtı ile görüşmesini fırsat bilen polisler, bellerinde tabancalar olduğu halde, Rektör Egeli'den aldıkları izinle üniversiteyi işgal etmişlerdir. Gezmis'in dekanın odasında bulunduğu bir sırada odaya girmeye kalkmışlar, fakat devrimci gençler tarafından durdurulmuşlardır. Ne utanç vericidir ki, armatör - dekan Aldıkaçtı, odasına gelen öğrencisini yakalamak için polisleri «Ne duruyorsunuz, tutun, yakalayın, vurun...» diye emirler yağdırmıştır. Ancak arkadaşları, Deniz Gezmis'i polisleri yakalamamışlar, daha sonra emniyette kendisine dayak atılmayacağına dair bir taahhüname karşılığında teslim etmişlerdir. Bu olay sırasında bütün polis kadrosunun elleri silahlı olarak üniversiteyi sarması, devrimci üniversite öğrencilerinin fildır suçundan yakalanmamasının, polislerce, katil yada kaçakçılar yakalamaktan çok daha fazla önemsendiğini ortaya koymuştur.

Gezmis'in sorgusu, hakkında gıyabi tutuklama kararı bulunan olayla birlikte «Dekanı tehdit etmek» iddiasıyla da yapılmış ve Gezmis 8. Sulh Ceza Mahkemesi tarafından tutuklanarak Sağmalcılar Cezaevine gönderilmiştir.

Gezmis olayının üniversite i-

Süreklî Seçim

Menderes'in Seçim Sath-ı Mâli terimini benimsiyorum ben... Evet, arkadaşlar, o sath-ı mâliden aşağı kaçınız? Kaydık, şu anda Seçim Çukuru'nun dibine düşünüş bulmuyoruz... Ve Hap deri ki: Hup'tadır, Hup deri ki: Hap'tadır; bilmezleri ki: Agop boğazına kadar boktadır.

Bütün bu Hap-Hup tekerlemelerinin, hamhumsaralopların, Şunu yapacağız - Bunu edeceğiz! lerin, vaat ve kurtuşmelerinin gerisinde yatan ve bütün bu yalan samatasının gene de ört-bas edemediği bir gerçek var. O da şu: Egemen sınıf, kent soylu, siyasa dışıda tutmağı ölüm-kalım sorunu saydığı halk yığınlarını dört yılda bir kendi eliyle siyasa içine çekme zorunda. Halkı halkın oyunla, sözde halkın rızasıyla sömürme oyununun temel kuralı bu. Dört yıl boyunca uyuttuğun Ahmed'i, Memed'i, seçimler gelince, tüy-yatımı okşamaya başlayacaksin, orasını burasını elliyecüksin, ama uyanırmak için değil, zinhar! seytan aldat-sın için!.. Boşalasan için!.. Siyaset Sanatı dedikleri bu işte!.. Okşamamın kuvamın bileceksin, dozunu kaçırmayacaksin! Çünkü ya dâduru gelir, toptan ayağa kalkar, akıl baliğ olur, Devlet'in koynuna gireceğin ille! diye tutturur-sa herif!.. Bir başka pürüzü, bir başka

çakar - almazı daha var bu oyunun. Geri kalması ilkelerde mubalâga sömürüldüğü için, oldum-bittim aç-acına yattığı için uykusu hafif oluyor halkın. Kentsoylu şakacıktan perdahi, yalancaktan pohpohu, Aslanım, kaplanım! tariklerini biraz fazla kaçırmaya görsün, karşısında sahiden aslan kesiliveriyor halk... Oun için de arkada, tetik-te duruyor aslan avelâri... Hele bir kökremeğe kalksın, boşanıyor üstüne dum-dum kurşunları. Çoğu zaman, o raya da varmıyor iş, zaten ağların içi ne kısırdımsı; ilhakları az daha geriveriyorlar... Ve başlıyor 4 yıllık yeni bir horultu fahi!..

Ama kentsoylunun hassas kulakları, geçen devre, bu horultu abengine bir takım homurtuların karıştığını ıslitti elbet. Ona göre tedbirini de alacak. A.P.'nin seçim beyannamesine bak-sana! Rakip partileri fiilan bırakmış, Anayasa ile uğraşıyor hazretler. Doğru da! Asıl rakibi o çünkü. Homurtuların glderek gürleşmesine el veren o çünkü. Homurtuya karşı konular çıkarak, fermanlar düzecekler, yani ağır-cılar asırları susturacaklardır!..

Evvel zaman içinde, Kalbur saman içinde, Bir tombul ÇOBAN varmış, Yalancılık yaparmış.

Bir gün çıkmış kırıara, Çiçekli bayırlara, KURT VAR! diye bağırmas, Köylüler sabı sarmış!

Ama daha ne kadar sürer ki bu Komünist Kurt masah, Köylüler daha ne kadar aldatabilir ki!.. Ve bilersen, Sayın Çoban, günlerden yakın bir gün, yalancıya çıkar adın, sana kimse inanmaz! Bir Bozkurt çıkar karşına, mamam eder seni! Ve senden kemiklerinle, bu sefer nişan yüzüğü değil, bir hacı yüzüğü kabır! Belki de almanın kara yazısı bu. Çünkü ateş yiyen, kıvılcım sıçar...

Bize gelince, öyle dört yılda bir fiilan değil, bundan böyle Süreklî Seçim!.. Kurda, baykuşa bırakmıyacağız köylüklerimizi. Biz çünkü halkı dört yılda bir dışarı sandık başına çağırıp, oyunu a-partitaktan sonra, gerisin geri, Orta-Çağ izbesine dehlizyenlerden değiliz. Biz bu uğurda içeri de düşeriz, ama halk ergeç, bir daha geri dönmemesine, dışarıya, açık havaya, güneşe, Bağın-sız ve bir gün de Sosyalist Türkiye'nin aydınlığına çıkacaktır. Halkı koyun ve oyu oyun sananlar yakında apışıp kalacaklardır. Oy, çünkü, sade kağıtlar, parşömenler üstüne yazılıp sandıklara atılmaz!

Can YÜCEL

ŞEHİT TAYLAN'IN AİLESİ CENAZE TÖRENİNDE
— Havaya kalkan sol yumruklara onlar da katıldı —

Devrime Bir Adım Kaldı

Kara zeytin, kara ekmeek
Yok balam, vermediler!
Bir yağlı kurşun sandu
Koca bir el
Bir çelik borudan!
Sonra niceleli,
Bir kör duman gibi isledi
Yüreklere!
Yüreklere kan,
Yüreklere sıcak...
Devrime bir adım kaldı,
Altıncı basamakta sen,
Yedinciye tamam!
Bir dansla kan
Ölümüşleşedursun alında,
Sundur öpeyim
Sundur,
Doymak için kavgaya!
Devrime bir adım kaldı,
Devrime bir adım,
Devrilecekler!
Divrilecekler
Devrildiler!

(ÖBANOGU)

çerisindeki bölümünün sona ermesinden çok kısa bir süre sonra, elleri bellerindeki tabanca-larda olan polisler, Hürriyet A-lan'ında öğrenci avına çıkmış-lardır. Bir gün önce polisin ter-tibiyle İ.U.T.B. seçiminin di-ğında bırakılan devrimci öğren-cilerin, kongreyi sürdürmek ü-zere Marmara Öğrenci Lokali çevresinde toplanmaları da, em-niyet göreviyle kiralık katillliği birbirine karıştıran bazı polis-ler için mükemmel bir fırsat ol-muştur.

Alandaki devrimci öğrencile-rin çevresini çeviren polisler ilk olarak iki O.D.T.Ü. öğrenci-sinin üzerine kullanmışlardır. Bunlardan Sait Kozacıoğlu po-lisler tarafından yakalanmış neye uğradığını şaşırıp kaçmak iste-yen Mustafa Taylan Özgür ise, elinde tutuklama kararı bulun-mayan bir polis memuru tara-fından tabanca ile vurula-rak öldürülmüştür. Cinayeti büyük bir soğukkanlılıkla ve herkesin gözü önünde tabanca-sını belinden çıkararak işleyen katil polis, öğrencilerin bütün ısrarlarına rağmen, olay yerin-deki toplam polisleri tarafından serbest bırakılmış ve polis ara-basına binerek kaçmasına göz yumulmuştur. Polis arabasının kaçmasına engel olmak için ön kapı mükasını kıran öğrenci Er-dem Hançer'e de polisler tara-fından engel olunmuştur.

Olay, polis görevlileri tara-fından görülmemiş bir vurdum-duymazlıkla geçiştirilmek isten-miş ve üniversiteli öğrenciler

tarafından resimlerden teşhis edilen sanık polis görevlilerine sorguların bağladığı gün izin verilmiştir. Dinlenen polisler i-se, her zaman üyüz metreden karanlıkta genç devrimcileri teşhis ederlerken, bu kez ög-le güneşinde yanlarında cinayet işleyen polisi teşhis edememiş-lerdir! Bu tanıklar dışında cum-huriyet savcılığına üniversite öğrencileri ve halktan tanklar başvurarak cinayeti işleyen po-lisleri gördüklerini açıklamış-lar, bir kısmı teşhisti bulun-muşlardır. İştan Gündüz ve Kazım Gülmez adlı öğrenciler ateş eden polisi teşhis edeme-mişler. Buna karşılık Necmi Demir, Tünay Özboz ve Erdem Hançer cinayeti işleyen İhsan Çakıcı olduğu üzerinde teşhis birliğine varmışlardır. Olayı e-vinli penceresinden gören ev kadını Nimet Oral ise olay gü-nü geçirdiği sinir krizinin tes-tirinin geçmesinden sonra savcı-lığa verdiği ifadeye Mustafa Taylan Özgür'ü vurmanın Me-hmet Aleman olduğunu söyle-miştir.

Bu yüzeydeki çelişki polis müdürleri tarafından olayı ört-bas etmede kullanılmaya çalışı-mıştır.

Gerçekte cinayeti işleyen İhsan Çakıcı da olabilir, Mehmet Eleman da. Çünkü olayın ken-di içinde gelişimi ve tanıkların ifadesi bunu ortaya koymakta-dır. Mustafa Taylan Özgür'e ilk ateş eden, üniversite öğrencile-rinin ifadelerinde ve teşhisle-rinde açıkladıkları gibi, İhsan Çakıcı'dır. Kuvvetli bir ihtimal-le de Çakıcı'nın silahından çı-kan kurşunla Özgür yaralan-mıştır. Yalnız yaralandığı anda yere düşmeyen Taylan Özgür koşmaya devam ederek kaçma-sına devam etmiştir. Ve bu sı-rada tanık ev kadını Nimet O-ral'ın gördüğü ve teşhisiyle or-taya koyduğu gibi, diğer polis Mehmet Aleman silahını ateş-lemiştir. Taylan Özgür kaçacak takatı kalmadığından bu sırada yere yığılmıştır.

Bu gerçekler ortaya koymak-tadır ki, Özgür ister ilk ister ikinci zanlıın ateşlediği silah-tan olsun, bir polis kurşunuyla öldürülmüştür. Aslıolan bir po-lisla bir devrimci genç öldüre-cek huncu içerisinde taşınması ve bunu ölümle sonuçlandırması-dır. Bundan gayri, ekspertiz raporları ve bugüne kadar sor-guları yapılmamış olan tanık-lar tarafından ortaya konula-caktır.

Devlet görevliliklerini unu-tanların konuyu örtbas etmeğe kalkmaları bu noktada da kal-mamış ve Taylan'ın cenazesi devrimci arkadaşlarından kaçırılmak istenmiştir. Yalnız oğlu gibi bir devrimci olan Taylan

Yine de oylarımız partiye verilmelidir

Parti yöneticileri, Türkiye'de sosyalist hareket belli bir çizgiyi aştıktan sonra or-taya çıkan bir takım ana sorunlar kar-sısında partiyi doğru amaçlara yönelmek, doğru yolda götürmek ve doğru yön-lemek, doğru yolda götürmek ve doğru yö-nemde yeterince kaldılar. Bocalamanın te-mel nedeni ister yöneticilerin kişiliklerinde görülsün, ister partinin ve giderek top-lumun yapısına bağlansın, Türkiye İşçi Partisi bu gidişle sosyalizmden esinlenen bir programla ve edebiyatla seçmen karşı-sına çıkan, devrimciliği su götürür bir çiftçi partisi olacağı benzer. Onun için, i-deolojik ve siyasi mücadelenin sertleşme-ye -sade seçimlerden ötürü değil- yüz tut-tuğu, siyasi zorbalığın fütursuz cinayete dönüşüp Hürriyet Meydanında kol gezme-ye başladığı bir dönemde, bütün emekçi halkın çıkarlarını savunan işçi sınıfı par-tisinin bu gün geldiği yeri tesbitte yarar vardır.

Sosyalizm yolunda devrimci bir aş-a-mayı gösterdiği doğru, ama sosyalist de olmadiğı doğru olan parti programını uy-gulamanın bîhakkın sosyalizm olacağı id-dia edilmekte, dolayısıyla yığınlar (daha da kötüsü, üyelere) yetersiz ve güdük bir sosyalizm anlayışı aşlanmaktadır. Bir.

Emperyalizme - karşı mücadelede ön-cülük lafta kalmaktadır. Emperyalizmle kavgaya tutuşmaya yatkın güçlerin ve kavgada izlenen taktiklerin değerlendiril-mesinde sık sık dile getirilen «Sonra fa-sizm gelir!» endişesi, partiyi gerçek kav-gacı güçlerle sahtelerini, tutarlı çıkışlarla ard-niyetli çabaları hep bir sepete koymak gibi yanlış ve zararlı bir tutuma sürükle-mesi bir yana, diyalektiğin gereği ola-rak, faşizmin sabden gelmesine yardımcı olmak gibi bir eğilim göstermektedir. «Fa-sizm gelir!» diye hiç bir eyleme girmeme-nin, katılmamanın sonu, harekeli macera-cılara, provokatörlere ve kafası - macar-lara açık bırakılmaktan başka bir şey de-gildir çünkü. İki.

Emperyalizme karşı mücadelede küçük burjuva ara tabakaların kuyruğuna takılma taraflarına karşı çıkarken, so-run bir «halk» - aydın çatışması gibi ka-ba ve o yüzden yanlış bir çizgiye ortaya konulmakta, üstelik ara tabakaların ide-olojisi ve eylemleri karşısında hiç de tu-tarlı olmayan, eklektik ve oportünist bir yol izlenmektedir. Öte yandan, ara ta-bakaların geçmişi ve tarihten gelen yapı-ları bu günlük devrimci yeteneklerini, ve emperyalizmle ilişkilerinin niteliğini de-ğerlendirmedeki tutum bakımından, parti stratejisini tartışma konusu yapmaları lein-de hiç bir ayırım gözetilmemektedir. Bu günlük yöneticilerin yaptığı gibi sorun yanlış vazedilir, tezler eksik savunulur ve pratikte tutarsızlıklara düşülürse, topar-layıcılık görevi yerine getirilmezse, empe-riyalizme karşı mücadelede işçi sınıfının ve partisinin nasıl olup da başı çekeceği so-rusu havada kalır. Parti, ara tabakaların desteğine sırt çevirirken halk yığınlarına da yar olamaz. Bütün devrimci güçleri doğru strateji çevresinde toplayacak, ve partiye halk yığınlarından güç devşirecek doğru sentezlere varmaktan kaçınmanın sonu, emekçi halkın tümünün ortak çıkar-larını savunan işçi sınıfı partisini her tür-

lü devrimci gelişmenin dışına düşürüp bir başına bırakmaya varır. Nitekim yöneticil-erin soyut «oy» faktörüne bugün bu ka-dar ağırlık vermelerinin bir nedeni budur. Üç.

Türkiye İşçi Partisi, tüzüğünde de ya-zılı olduğu üzere sosyalist bir parti oldu-ğuna göre, sosyalizmin biliminin bilinme-si ve de gelişmiş geçmiş sosyalist mücade-lelerde uygulanan strateji ve taktiklerin tartışılıp değerlendirilmesinde parti - içi kamuoyuna, demokratik merkeziyetçilik ilkeleri her daim gözetilerek, öncülük et-mekle yükümlüdür. Bunun için parti - içi teori ve pratik eğitimi şarttır. «Burası bil-mem kimin partisi değil!» gibi çıkışlarla parti üyelerini ve militanlarını devrimci teorik bilgiden ve bilinçten yoksun bırak-mak partiyi «başkalarına yarar bir ku-ruluş hâline getirmeye razı olmakla bir-dir. Dört.

«Aman partiye hâlel gelmesin!» kay-gusunu her türlü sosyalist amaç ve devrim-ci bilginin üstünde tutma eğilimi partiye hâlel getirir. Türkiye'de demokratik rejim-in teminatının, serbest çalışma imkanı-na sahip bir Türkiye İşçi Partisi olduğu ne kadar doğruysa, bu günlük «demokra-tik» rejimin Türkiye İşçi Partisinin (Sos-yalist olmakta devam edecekse eğer) teminatı olduğu görüşüne zımnen de olsa yatmak o kadar yanlıştır. Elini verirsün, kolunu alırsın. Beş.

Bu gün için sosyalist partinin parla-mento çalışmalarına katılmasında yarar olduğunu hiç bir bilinci sosyalist inka- et-mez. Ancak, partinin parlam. ayoa dönük ve parlamento - içi çalışmalarının yararlı olabilmesi, doğrudan, teorik tutum, eylem anlayışı ve örgüt yapıyla, Anayasa rafa kaldırılıp parlamento çalışması imkansız kılındığı gün eli kolu bağı oturamamaya partinin şimdiden hazır ve hazırıklı olma-sına bağlıdır. Parlamento çalışmasından emekçi halk yararına sonuç alabilmek par-lamento çalışmasını amaç değil, araç bilen-lerin hâreidir. Altı.

O halde, seçim ertesi dönemde parti yöneticilerinin geleceği ne olursa olsun -tu-tumlarının ne olacağı şimdiden bellidir-yantılarından arınma ve bu günlük gidişi durdurma yolunda parti - içi mücadele ist-er istemez hızlanacaktır. Kimi yöneticiler oy davasına burunlarını dikine gitmekte her şeyi göze alıp inat da etseler, başka heveslere de kapılırlar, gerçekten sosya-list ve devrimci bir çizgiye yeniden topar-lanmanın yine parti çevresinde gerçekleş-eceği muhakkaktır. Parti tabanı, genel ni-teliği ile, bu mücadelede ve ardında ge-lecek toparlanmada doğruları göüp des-teklere yatkındır. Yanlıslara ve oportu-nizme verilen kayıplar, doğruların ve dev-rimci direnişin kazancıdır.

Onun için, partiye yüz çevirmek, par-tiden sıtık sıyrılmak mücadelenin bir par-çası olamaz. Yine onun için, bu seçimlerde partiye emekçi halk nezdinde kazanç sağ-lamaya çalışmak, partiyi desteklemek ve partiye destek getirmek, hele her şeyi parlamentoda çalışma imkanına bağla-manın -giderek feda etmenin- yanlışlığını ve sakıncalarını öğrenen, bilenlerin daha da bir bilinçle ve sevikle sarıfacakları gö-revidir.

T. AGAOĞLU

Özgür'ün babası emekli binbaşı Hasan Özgür oğlunun devrim uğruna şehit düştüğünü söyle-yerek cenazeyi devrimci üniver-site gençlerinin istedikleri bir törenle gömebileceklerini söyle-miştir. Uçakla Ankara'ya nak-le edilen cenazeyi teslim alan O.D.T.Ü. öğrencileri ise devrim-ci şehit kardeşleri için büyük bir tören düzenlemişlerdir. Tö-ren sırasında cenaze üniversite bahçesine gömülmek istenmişse de Amerikancı Rektör Kırdaş bunu engellemiştir. Oradan as-rî mezarlığa götürülerek gömü-len Özgür'ün cenaze törenine anne ve babası da katılarak gençlerle birlikte sol yumruklarını havaya kaldırmışlar ve oğullarının savaşını sürdürme yolunda andıçen gençlere ortak olmuşlardır.

Bütün bu olayla: hızla geli-şirken, polis tarafından Taylan

Özgür'ün yanında Hürriyet Meydanında yakalanan devrim-ci genç O.D.T.Ü. öğrencisi Sait Kozacıoğlu filen polise muka-vemet ve silah taşıma suçlarıyla savcılığa sevk edilmiştir. Ay-rıca İsk Özel Yılıksek Okulu'nda vurulan Mehmet Cantekin'i öldürdüğü iddiasıyla M.H.P. sempatisanı Sabri Can da üze-

Vurgun düzeni

— Oradan on milyon
vurduk... Şuradan yüz
milyon vurduk... Eh, bu
arada da bir, iki genç
vuruldu... —

F.

rinde bulunan bir kurşunu ek-sik tabancasıyla birlikte savcı-lığa sevk edilmiştir.

Polisin 1960 devresinden çok daha rahat silah kullanır olma-sı ve üniversiteli gençleri bu kadar rahat öldürmesi karşın-da iktidar çevreleri ve ana mu-halefet partisi CHP hiçbir tepki göstermemiştir. Demokrasi don-kışotlarının bu ölüm olayları karşındaki koalisyenleri, dev-rimci gelişimden nasıl kork-makta olduklarını ve inançla-rın kurşunla bile olsa yokedil-mesi yolunda birleşime vardık-larının en belirgin kanıtıdır.

Yalnız bu suskunluklarıyla cinayetlere ortaklık edenler u-nutmamalıdır ki, öldükleri kanlar devrimci mücadeleyi bir an bile geri bırakıp, durdura-mıyacağı gibi bir gün kendile-ri aktıkları kanın içinde bo-gulacaklardır!

Ser Yayınları yönetmeni Bekir Harputlu Troçki'nin «Ekim Dersleri» adlı kitabını yayınladığı için 99 gündür hapse tutulmaktadır. Aynı zamanda gençlik hareketlerinin de idarecilerinden olan Harputlu, Ankara Hukuk Fakültesindeki güz dönemi sınavlarına iki jandarma ve bir gardiyan nezaretinde getirilmiştir.

Harputlu 99 gündür hapiste!

SER Yayınları yönetmeni Bekir Harputlu 99 gündür demir parmaklıklar arkasında mahkemeye çıkarılmayı bekliyor.

Harputlu'nun 99 gündür hapisanede mahkemeye çıkarılmaması bekler oluşunu ne hukuk ilkeleriyle, ne hukuk devleti kavramıyla, ne de mevcut anayasa ile açıklamaya imkan yoktur. Zira Bekir Harputlu hapisanede yöneticilerin intikam hırslarının kurbanı olarak yatmaktadır. Çeşitli öğrenci hareketlerinde oynadığı önemli roldür bu intikam hırslarının nedeni.

Yönetmeni bulunduğu Ser Yayınlarının çıkardığı, Troçki'nin «Ekim Dersleri» adlı kitabında komünizm propagandası yapıldığına fetva veren mahkum bilirdi ki Sahr Erman'ın raporuyla 25 Haziran'da tutuklandı. 7. Sulh Ceza Yargıçlığı'nın verdiği tevkif kararına yapılan itiraz reddedildi. Kanunlara göre tevkif edilen sanıkların en geç bir ay içinde sorgu yargıçlığına ifadesi alınması gerekiyordu. Bu süre son gününe kadar kullanıldı ve Harputlu 25 Temmuz'da Ankara 1. Sorgu Yargıçlığına sorguya çekildi. Harputlu, tutuklanmasını gerektiren bir durum olmadığını, adresinin, iş yerinin, okulu-nun belli olduğunu, bu nedenle tahliye edilmesi gerektiğini söyledi. Fakat bu talebi kabul edilmedi. Bu arada avukatlarının mahkeme tahliye isteği de reddedildi. Harputlu yeniden hapisaneye gönderildi. Sorgu Yargıçlığı nüfus cüzdanı örneği ve sabıka kaydının getirilmesi için tahkikatı 3 Eylülle erteledi.

3 Eylülde 1. Sorgu Yargıçlığı kalemine giden arkadaşları, Bekir Harputlu'nun dosyasının unutulmuş (!) olduğunu gördüler. Geçen tahkikatta istenilen belgelerin gelip gelmediği sorulduğunda ise bu belgelerin hiç birinin gelmediği cevabı alındı.

Bu konuyla ilgili yazı, Harputlu'nun ev adresinin kapınumarası 12/1 yerine 21/1 yazıldığından yerine ulaşmamıştı. Arkadaşlarının tepkisi üzerine ilgili «Olur böyle şeyler» demekle yetinmişlerdir. Bu «olur şeyler» Harputlu'nun bir süre daha hapisanede kalmasına gerekçe olmuştur. Dosyanın unutulmaktan kurtarılıp sorgu yargıcının önüne getirilmesinden sonra da durumda bir değişiklik olmadı. Avukatlarının yeniden yaptıkları tahliye talebi istenilen belgelerin gelmemiş olması gerekçesiyle reddedildi.

Ankara Hukuk Fakültesi'nde öğrenci olan Bekir Harputlu yaz dönemi sınavlarına da hapisanede hazırlanarak girmiştir. İki jandarma ve bir gardiyan nezaretinde sınavlara giren Harputlu'nun hocası Anayasa Profesörü Bülent Nuri Esen «Fikir suçu mu olurmuş? Çok ayp şey bu... Fikir suçundan da adam mı tutuklanmış?» demiştir.

Tutukluluğunun devamı konusunda Bekir Harputlu şunları söylemektedir: «Ben devrimciyim ve sosyalistim. Bazı çevrelerin benim gibi olan, düşünün ve hareket edenlerden hoşlanmadıklarını da biliyoruz. Fakat açıkça şunu belirtelim ki benim ve benim gibilerin bütün görevi Türkiye'deki üretim biçiminin değişmesini sağlayacak eylemlere girmek ve insanın insana kul olmadığı, sömürsüz olma-dığı, insanın insanı yaşayacağı bir düzen kurma-dır. Biz bu için neferleriyiz.

«Devrimciler olarak işimiz elbette sadece kitap yayımlamak değil. Fakat ne kadar çok kitap yayımlayıp ne kadar çok mahkemeye veriliş ne kadar çok beraat edersek Türkiye bir o kadar daha aydınlık kafalar kazanacaktır.»

3 Eylül'de yapılan ikinci sorgudan sonra Harputlu hakkında tahkikat 3 Ekimle erte-

lenmiştir. 2 Ekim'de tutukluluğunun 101'inci gününü dolduracak olan Bekir Harputlu'nun anayasaya, hukuk kurallarına ve insaniyete aykırı bu durumunun değişip değişmeyeceği gerçekten merak konusu olmaktadır.

Şadi Alkılıç Adli Tıp raporuna itiraz etti

Faşist 142. maddenin kurbanı Şadi Alkılıç için çeşitli hastahanelerden verilmiş 15 rapor bulunmasına rağmen, Adli Tıp'tan geçen sayımızda açıklandığı gibi «şimdilik tedavi ile salâhi mümkündür» şeklinde rapor vermesi üzerine, Alkılıç, Adalet Bakanlığına bir dilekçe vererek infazın altı ay süre ile tefriatı istemiştir.

Alkılıç dilekçesinde, rapora ilgili olarak, «şimdilik» kaydının mefhumu muhalifinin «sonra ölüme karışması» anlamını taşıdığı belirtilmiş, «Hiçbir keşif manâ ifade etmeyen bu rapor tipik bir siyasi çehingenlik belgesidir» demiştir. Alkılıç ayrıca raporda «hapisane şartları içinde tedavi olurs» kaydı bulunmadığını, hapisane revirlerinin ise her çeşit mahlî şartlardan yoksun olduğunu ve bunlarda insanın daha beter hasta olacağını belirtmektedir.

Alkılıç itirazında bu konu ile ilgili olarak «Hükümlü bir insanın devlet hastanelerine yatırılıp uzun müddet tedavisinin pratikte imkanı yoktur. Mahkum hastaları hastaneler kabul etmemekte, kabul etseler bile, tedavi bitmeden taburene etmektedirler.» demiştir.

Bu dilekçe de kabul edilmediği takdirde, Adalet Bakanlığı göz göre göre işlenmekte olan emayetin fahi olacaktır.

Bayar,

CELAL Bayar 1961 Anayasası'nın yapıldığına ordu ve üniversitelerin hahm olduğunu söyler ve bunların Osmanlı'da Saray yanında egemen olduğunu kabul eder. Atatürk'ün ise, bunların egemenliğini 1924 Anayasası ile reddettiğini iddia eder. Ve 1961 Anayasası ile egemenliklerini tekrar yazılı olarak kazandıklarını belirtir.

Üretim güçlerinin gelişme sürecinde, Türkiye'nin üretim biçimi içinde, meseleler uç vermektedir. Buna bağlı olarak eski üniversitenin duvarları çatlamakta, geleceğin gerçeği arayacak halk üniversitesinin tohumları ekilmektedir. Üniversitelerimizin hahm büyük sınıflarından, emekçilerden, fakir köylülerden kopukluğu apaçıktır. Bu halk katlarından üniversiteye gelebilenler çok azdır.

Üniversitelerde ve yüksek okullarda kimlerin okuyacağı, kimlerin neler okutacağı ve neleri araştıracağı, genel sorunlar içinde üniversite sorunudur. Bugün üniversiteler gerçek üniversite olmaktan uzaktır. Tek buutlu, dogmatik üniversitelerdir. Üniversiteyi bu durumdan kurtaracak sınıflar henüz ağırlıklarını ortaya koymamıştır Türkiye'de.

Konumuza Celal Bayar'ın söyledikleri ile girelim yine:

«(1924 Anayasası ile devlet yönetimi ortaklığından çıkarılan ordu ve üniversitenin) Atatürk'ün şahsına duyulan büyük güven sebebiyle buna itiraz etmedikleri, yönetim haklarını tekrar ele geçirmek çabasına girmedikleri, fakat sosyal bir miras olarak haklarını nefislerinde muhafaza ettikleri açıkça görülüyor.

«Bu fikrimin, birbirini kovalayan delilleri vardır. 27 Mayıs fiili durumunu yapan subaylar daha o sabah, Üniversiteyi temsil eden Bir Profesörler Kurulu'nu davet etmişler, yani öteki ortanın düşüncesini öğrenmek istemişlerdir. Öteki ortak hemen gelip duruma bir teşhis koymuş, bir rapor hazırlamıştır. Dikkat edilecek olursa, bu raporda bütün suçlamalar, mesnet gösterilmeksizin yapılmış, ancak, 28 Nisan olayları sırasında Üniversitede cereyan ettiği iddia olunan bir iki zabta vakası müsaahası olarak zikredilmiştir. Bu, kendisini bil-kuvve Devlet ortağı hisseden Üniversitenin, olayları bu ortaklık açısından değerlendirdiğini gösterir...

«Rapor, mesruiyet konusunda da aynen şunları söylemektedir: 'Bir Hükümetin mesruiyeti, sadece mensinde, yani iktidara gelişinde değil, iktidarda kendisini bu mevkie getiren Anayasaya riayeti ve millet efkari, Ordu, kaza ve ilim müesseseleri gibi müesseselerle işbirliği yaparak hukuk nizamı içinde yaşaması ile ve devamıyla mümkündür.

«...Ordu, kaza ve ilim müesseseleriyle işbirliği' yolu ile ortaklaşa devlet yönetiminin 1924 Atatürk Anayasasının hangi maddelerinde yazılı olduğunu bilmeğe imkan yoktur. Bu apaçık şunu göstermektedir: Üniversite, Anayasada yazılı olsun, olmasın, kendini Devletin ortağı saymakta ve hükümetin mesruiyetini, bu ortaklığı tanınmasına bağlamaktadır.

«Benim ilyice belirtmek istediğim, 1924 Anayasasının Devlet yönetimi ortaklığından çıkardığı Üniversitenin, bil-fiil yönetime katılmamakla beraber, bil-kuvve yönetime katıldığı ve bu Medreseden elde ettiği mirası, 27 Mayıs'ta bil-fiil kullanmaya başladığıdır. Üniversitenin, genel oyu son sınırına kadar güçsüzleştirilen bir anayasa tasarıları hazırlaması, Devlet Başkanlığına padişah gücünü hatırlatan yetkiler vermesi de hep bu devlet mirasının tazelenmiş sahipliğinden gelmektedir.»

Üniversite Uleması

Şimdi bunları ele alalım:

a) Osmanlı toplumunun üretim biçimi, batıda gözlenenden başka bir gelişme göstermiş ve sınıflar topladığı gibi oluşmamıştır. Bu açıdan Bayar'ı söylediklerine katılırız. Ordu yanında ulemanın egemenliği, sarayın kapısına bağlı bürokrasi hiyerarşisi içindeydi. Bu, yolla artık üründen bir kuma el koyabiliyorlardı. Ancak, yenileri ve ulemanın saray ve yönetici kullara karşı düşmesi, daha çok yenilik hareketleri üzerine gelişmiştir. Ulema ve ordu Osmanlı'da sonuna kadar yarıyana iki güç olmamıştır.

Medresenin bir sınıfın içinde tekelleşmediği ifadesi de doğru gözükmemektedir. 16. Yüzyıl sonlarında müderrislik ve kadılık alınıp satıldığı kabul edilmektedir. Müderrislik ve kadılık elde etme usullerinin tezulması, İleri gelen ulemanın çocukları imtiyaz almıştı. İ. Hakkı Uzunçarşak «Osmanlı Devletinin Son-ye Teşkilatı» adlı eserinde bunu açıkça belirtmektedir. Ulema grubu belli ailelerden bir araya geliyordu.

b) Bürokratik cumhuriyette üniversite, diğer eğitim kurumlarıyla birlikte, bürokrasi ile yukardan tamamlanmaya çalışıldı, üretim güçlerinde yeterince bir gelişme olmadığı ve kendisi için mücadele eden

Anayasa ve Üniversite

İdris KÜÇÜKÖMER

emekçi sınıfların sahnede gözükmediği bir ortamda, Türkiye'de batı anlamında sınıfların bulunmadığını gözleyen bürokratlar, Türkiye tarihini kendi açılarından eğitim sistemi içinde yorumlamışlardır. Özellikle yakın geçmişin olayları, ilerici - laik batıcılarla, gerici - islami doğucu dedikleri kitlelerle mücadele olarak sunulmuştur. Bürokrasinin «sınıfsız kaynaşmış bir kitle» halinde, ulusu yeniden yaratma isteği boşuna değildir. Bürokratların o zaman, (C. Bayar dahil) devlet sosyalizminden söz etmeleri bu gerçeğe ilgidir.

c) Bu arada, medreselerin ulemasıyla birlikte devamı olan Darülfünun'a el atıldı. Darülfünun, bir reform ile güya üniversiteye çevrildi. Üniversiteyi yeniden kurmak isterken, eski batıcı tutum, batı taklidi de olmayan bir kurum ortaya çıkardı. Bu iş, bürokrasinin temsilcisi bir rektör eliyle yapıldı, Hitler'den kaçan batılı profesörlere de yer verildi. Medreseden gelen bazı müderrislerin temizlenme işi de ayrıca yürüldü.

Üniversitelerde sosyal ilimler okutan fakültelere, bürokratik elit yetiştirme fonksiyonu verildi. Fakat:

d) Hayat yürüyordu. Üretim güçleri yavaş da olsa geliyordu. Ekonomik hayattaki bu gelişme politik hayatta da gelişmelere sebep oluyor; politik iktidarda bürokrasi aleyhine bir bölünme başlıyordu. Üniversite de bu gelişme sürecinin dışında kalamıyacaktı. Kendini batılı görmek isteyen bürokrasiye bağlı (ilerici - laik!) üniversite profesörleri, bürokrasinin Ankara'daki kadroları gibi yukarıdan, halkın dışında, halk için ilim yapar gözüküyorlardı. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra ve 1946'yı izleyen yıllarda üretim güçlerinin gelişmesiyle birbirleriyle çelişkileri olan dört grup üniversite hocasını gözlemliyoruz. Bunlardan biri Osmanlı ulemasının adeta devamı idi; diğeri gelişen üretim güçleri içinde, iç ve dış sermayenin müşavirleri yada müşavir adayları idi. Üçüncüler ise bürokrasiye bağlı olanlardı. Sonuncusu, marksizme açık bir solu temsil eden çiz bir gruptu. Çizdi, çünkü emekçi sınıflar ile bir bağlantısı yoktu, olamazdı da.

e) Solcu son grup hariç tutulursa, Osmanlı'dan gelen ulema, bürokrasinin üniversitedeki uzantısı devrimci - laik ulema ve iç ve dış sermayenin sözcüsü durumuna gelecek müşavir ulemanın, aralarında çelişkiler bulunmakla beraber, çok açık ortak bir özelliği vardır. Bu özellik, anti - marksist oluşlarıdır. Sosyal ilimler okutmak iddiasında olan fakültelerde, Marx okutulmadan, marksizmin en adi tenkitleri yapılacaktır. Bu Türkiye üniversitelerinin en belirli özelliği olageldi! Bu özellik, üretim güçlerinin gelişmesiyle ortaya çıkan çatışmaları, meselelerin bugüne kadar hiçbir şekilde teshis ve tedavi edilememesiyle birlikte ele alınmalıdır.

f) Azınlık sol grubu dışındaki ulema cephesinin üniversitemizdeki yerlerini teyit edersek, iki nokta iyi anlaşılabilir. Biri Türkiye üniversitelerinin dogmatik, kısmi ve soyut nitelikte öğretimi; yani büyük ölçüde Türkiye gerçeklerine sırt çevirmiş öğretimidir. Diğeri öğrenci hareketleridir. Sola karşı anti marksist ulema cephesi dayanağı olmayan solcu hocaları kısa zamanda temizledi (Dil Tarih Coğrafya Fakültesi olayı). Fakat sola karşı kurulan ulema cephesi anti-marksist oldukları gibi, içinde de çelişkiler taşıyordu. Bu çelişkiler, politik ve ekonomik hayattaki gelişme ile artılabilecekti. Osmanlı uleması medrese hiyerarşisini temsil edebilecekti. İç ve dış sermayenin emrine girecek ulema ise, iddiaları hilafına, hiçbir şekilde liberal olamayacaktı. Batıda, ancak kapitalizmin gelişmesinin ortaya çıkardığı liberal, hümanist davranışları bunlardan beklemek gereksizdi. Bunlar, aslında doğrudan yada dolaylı batı kapitalizminin emrine gireceklerdi. Bu iki grup ulema, sermayenin büyüme hareketiyle birlikte Demokrat Parti'nin yan gücü olacak ve üniversitelerde bürokrasiye bağlı ulemayı bir kenara itecekti. Bayar bu noktayı dikkate almamaktadır. Nitekim aynı gelişmeyi politikanın ortasında gözlemek kabildir.

g) Anti - marksist üç grup ulemayı kategoriler olarak ele alamayız. İç ve dış sermaye büyüdükçe, bürokrat ulemadan da büyük bir kısmı çeşitli mükafatlarla ayıldığı misilsiz anglo - amerikan güneşine döneceklerdi. İşte bu sola karşı olanlar arasındaki çelişkiler çeşitli mükafatlarla bir dereceye kadar ısıtılıyordu. Bu ulema cephesi, cumhuriyet eğitim sistemi içinde tek buutlu, dogmatik üniversitenin büyük ölçüde sorumlusudur. Çok defa iddia edildiğinin aksine, Türkiye'de şartlananlar halktan daha fazla tek buutlu üniversite ulemasıdır. Emperyalist* çerçeve içindeki bir ekonominin gelişmesiyle ortaya çıkan köklü meseleleri çözüm için bu üniversiteler olumlu hiçbir şey yapmamış, hatta yapılmasına karşı çıkmıştır. Ve meseleler gelip politik hayatı sarsarken, üniversitelerine gösterişli kapılarını da sarmaya başlamıştır. Bu, meşhur deyişle «tarikhin kapısı çalmasıydı».

Bürokrasi Çocukları

h) İşte bu gelişmelere öğrenci açısından bakalım: Türkiye gerçeklerinden uzak üniversite, gerçek üniversite fonksiyonu yapamazken, anti - marksist tutumlarıyla bir hakıma marksizmi üniversiteye kendisi çarpmıştır. Cumhuriyette bürokrasi asıl egemen grup iken, üniversite öğrencileri için genel olarak BÜROKRASI ÇOCUKLARI deyimi yerinde olur. İşte bu öğrencileri «Tan ve benzeri olaylar»da görüyoruz. 28-29 Nisan 1960'tan önce ve sonra görüyoruz. Hocaları batı ideolojisiyle şartlanmış öğrenciler de şartlanacaktı elbette. Bayar bu öğrencilerle ashında üniversitede 1960'larda bir azınlık haline düşen CHP'ye yakın bürokratik eğilimli hocaları üniversite olarak kabul etmektedir. Ve işte bunları, ordunun yanında halk egemenliğine 1961 Anayasası'ndaki yeni ortaklar olarak görüyor olmalı. Bürokrasi çocukları olarak yetişen öğrenciler büyük ölçüde batıcı - laik - sözde devrimci bir eğitim ile yetişip, henüz ekonomik hayata girmedikleri sürece, bu ideolojinin etkisinde kalacaktır. Öğrenciden çok, Osmanlı müderrislerinin devamı (islami cepheyle ilişkili) olan ulema ile, Türkiye'de büyüyen iç ve dış sermayenin emrindeki bürokrasiye karşı düşen ulema ile, Demokrat Parti arasındaki ilişki 1960'tan önce ve sonra açıkça görülmüyor mu idi? Bunlar Demokrat Parti'ye dayanarak iktidara katılmıyorlar mıydı?

Fakat etkili olan gençlik, sol eğilim kazanmış olanlardı. Bunlar bürokrasi çocukları olmakla beraber, henüz düzenden sorumlu olmayan, düzenin ortaya çıkardığı güç meseleleri karşısında tek boyutlu üniversitenin çözüm yerine düğüm getirmesi karşısında tepki olarak gerçeği arayan gençliktir. Bürokrasiye bağlılık dolayısıyla, sol eğilimli gözükmelerine rağmen, halkla ilişki kuramamaktadırlar. Halk ise onları, geçmişten gelen bürokrasiye bağlı hareketleri ile değerlendirebilmektedir. Bu bakımdan ne içi, ne de köylüyle birlikte devrimci bir düzeye yaramamaktadır. Böyle olunca, içlerinde marksist kavramları kullananlar dahi çaresiz, kendilerine desteği yine bürokratik bazı güçlerde arayacaklardır. Bir yandan, öncelikle olan tarihi halk - bürokrat (aydın) çelişkisini sürdürürken, öte yandan yeni yeni ortaya çıkan sınıf çelişkilerinin içinde devrimci bir tutum alamıyacaklardır. Gençliğin ve devrimcilerin düştüğü tarihi tuzak buradadır. Bu tuzaktan kurtulmak, bu kilidi kırmak gerekir. Halktan kopuk, bürokratik güçlerin iktidarıyla devrim ne demektir? Bu soru cevaplandırılmadıkça, kendilerine devrimci denen üniversite gençliği kısır ve şaşkın bir mücadele verebilecektir. Yukarıda sözünü ettiğimiz tuzak yahut paradoks çözümlüdür. Bürokratik şartlandırmadan kurtulmaktır, devrimler, Hatta bürokrat devrimler dahi...

Öte yandan sol eğilimli gençlere karşı daha CHP zamanında ortaya çıkartılıp, öğrenci dernekleri başına zama marifetiyle getirilen «sağcı» denilen gençlerin, eninde sonunda halkla kurmak istedikleri ilişkilerin dayanağı noktaları doğru görmek gereklidir. Erbakan olayı da bu açıdan değerlendirilmelidir.

Bununla beraber, öğrenci hareketlerinin olumlu sonucu, tek boyutlu dogmatik üniversitenin duvarlarının çatlaması, eski «otoriter üstad ulemanın» yıkılmasıdır. Tarih önünde geriye dönmek isteyenlerin gülmüş ve acı bir sonuçla karşılaşmaları mümkündür.

Gerçek üniversitenin karar mekanizmasında düzenin devamından çıkar sağlayan ulema hala hakimdir. Fakat bu hakimiyetin meşruluğu mevcut düzende dahi şüphe altındadır. Üniversite uleması kendilerini yargılamazsa, gelişen olaylar içinde tarih tarafından yargılanacaktır.

Üniversite gençliğinin dikkat edeceği nokta, şu anda saptırıcı bazı beyanlardır. Vaktiyle Ankara bürokratlarının, «komünizm gerekirse, onu da biz yaparız» deyimini hatırlatırcasına Bülent Ecevit, marksist deyimler kullanmaktadır. Ecevit, «gerçek devrim alt yapı devrimidir» derken, şaşılacak bir biçimde CHP'nin eski sözde devrimlerini reddetmektedir.

Öte yandan Nadir Nadi, birkaç ay evvel Cumhuriyet'teki bir başyazısında, «Türkiye'de halk devlete karşıdır. Tefeciyl, toprak ağası, kapitalisti ehveni ser bulmaktadır.» diye doğru olarak çelişkiler dizisini sergilemişti. Fakat gariptir ki, 21 Eylül tarihli, yazısında, «Gençliğin damarlarındaki asıl kandan başka bir şeye dayanamayacağını yazabilmektedir. İki ifade arasında büyük tutarsızlık vardır.

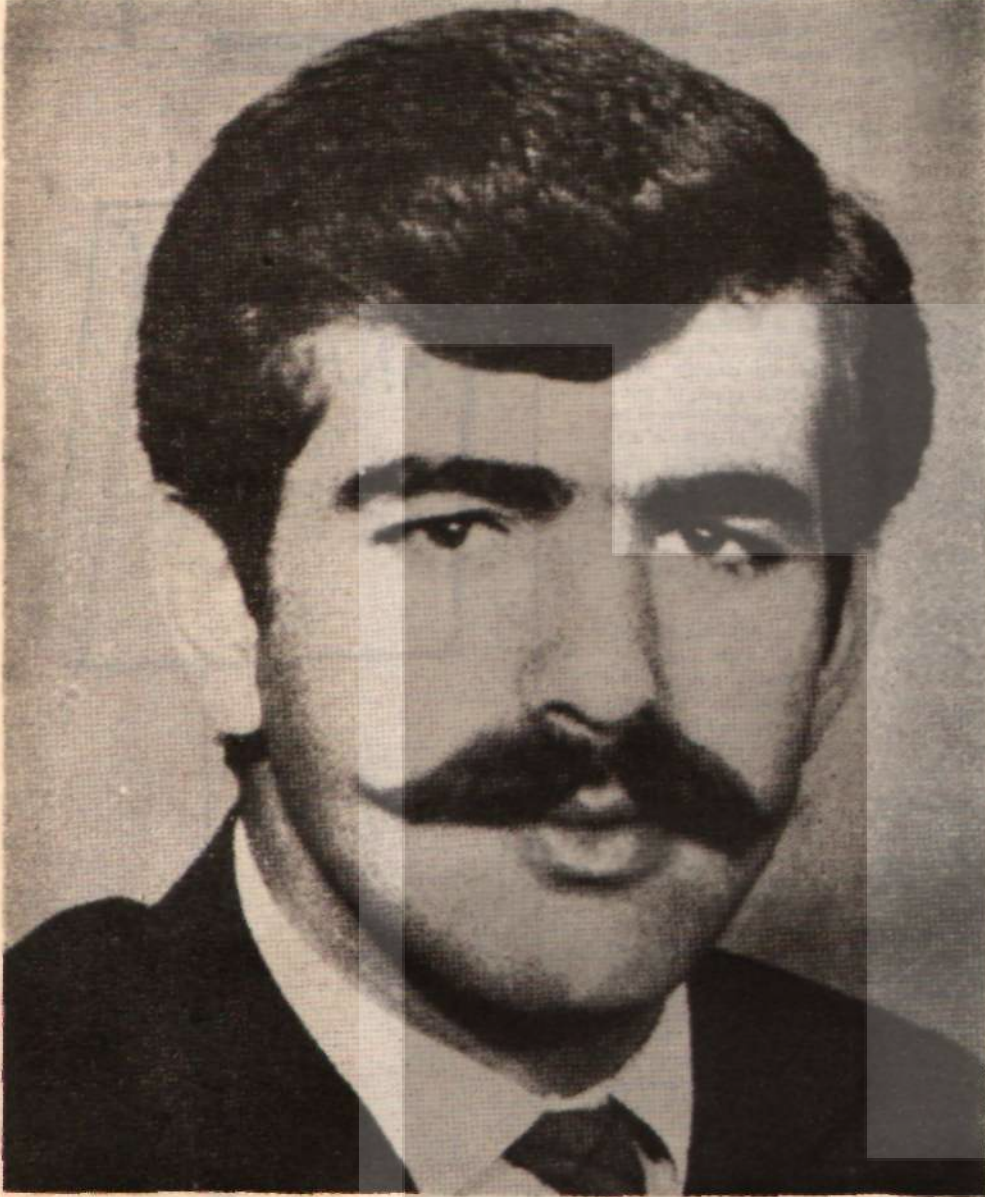
Gençlik yalnızlıktan, halkın dışına düşmekten şöyle kurtulabilir: Tarihi süreç içinde bürokrasinin yandığı olarak sınıflar arası çelişkilerde etkin olmaya devam etmekten sakınmalıdır. Eğer içi ve köylüleri bilinç tagnaacaksa, bu sakınma ile bunu başarabilir.

Ferruh Doğan

ANAYASA İHLALI!

FAŞİZM ÜÇ GENÇİ DAHA

-BİR sis bombasının dumanı yeni dağılmıştı. Biz, okul binamızın önünde bekliyorduk. Mehmet biraz önlümde koşuyordu. Önce birkaç el silah gibi ardarda sesler duyduk. Mehmet sendeledi. Yardım için seyirttik. Neresine baksam kan görüyordum. Her yanıma kurşun...

Cantekin:

**"Gelecek
proleteryanın"**

Mahmut TEKİN

— Kâhta'dan yazıyor —

T.R.T'nin 13 haberler ajansında verdiği haber tüm Kâhta'yı büyük bir mateme boğdu:

«Gece saat 21 sıralarında Işık Özel Mühendislik ve Mimarlık Yüksek Okulunda meydana gelen boykot neticesinde orman fakültesi öğrencisi Mehmet Cantekin bir kurşuna hedef olarak ölmüştür.»

Allesinin en büyük çocuğu olup yedi kardeşe sahip bulunan Cantekin, ilk ve orta öğrenimini kasabası olan Kâhta'da yapmış ve lise öğrenimini emekçi babasının demir balyozlarından sızan teri ile Adıyaman'da tamamlamıştır. 64 - 65 öğretim yılında İstanbul Orman Fakültesi'ne girmiştir. Lise sıralarında ruhuna işleyen devrimci fikrinin devamını fakülte hayatında tıbbi güçlükler içerisinde vermeye çalışmış, bir çok yerlerde bağımsız sosyalist Türkiye için kavgaya vermiş, açık grevlerine katılmış, emiyet faaliyetlerinde bulunmuş, aynı zamanda kendi duygularını yansıtmak için Kâhta Hür Fikir Gazetesi'nde AÇ HARMANI, AH ŞU BAŞLIK, NATO ve TÜTÜN İŞÇİLERİ başlıklarında yazıları ile birlikte İstanbul'da Adıyaman Yüksek Çağrı Gençliğinin tertiplenmiş olduğu Çağrı Gazetesi'nin sorumlu müdürü olduğu almış, sömürücü emperyalizme ve onun usaklarına makaleleri ile ağır saldırılar yapmıştır.

Emperyalizm usaklarının tutulmuş kirahk katilleri ile öldürülen, fakat kalbimizde yaşayan devrimci Cantekin, Geyve'de staj sırasında iken 12/12/1968 tarihli mektubu ile «ANA KÂHTA'DAN YAZ; TAŞINDAN, İNSANINDAN CANIM KÂHTA BIRGÜN SEN DE SOSYALİST OLACAĞSIN VE BEN BUNU GÖRECEĞİM BUNA İNANIYORUM» diyor ve devam ediyordu «GELEN MUTLU GÜNLER BİZİMİZDİR. NE SAVCILAR, NE DE SATILMIŞ MİDELE-RIYLE DÜŞÜNENLER ENGELLİYERİLİR, GELECEK PROLETARYANINDIR.»

Adıyaman'ın Kâhta İlçesi'nden genç devrimci Mehmet Cantekin'in vurulurken hemen yanında olan genç kardeşi, omuzdaşı, kavga arkadaşları, Fahri Aral büyümüş gözleriyle bunları anlattı. Sonra biraz soluklandı. Dürdu. Konuşmadan bir süre bakındı.

— Böyle ateş edebilenler ancak profesyonel silah kullananlar olabilir. Ya okul patronu kirahk katil tuttu. Ya da ateş edenler polisti.

Bunları söylerken hiçbir yadırgaması yoktu. Devletin güvenlik görevlilerinden bazılarıyla, kirahk katiller arasında hiçbir fark yoktu devrimci üniversite öğrencilerine göre.

Genç üniversiteli öğrencinin bu yargısını açıklamasından daha 48 saat geçmeden bir başka olay meydana geldi. Hürriyet meydanında devrim şehidi Turan Emeksiz'in anıtının hemen yanında, üzerinde tabanca olduğu iddiasıyla tutuklanmak isterken kaçan, Mustafa Taylan Özgür'ün arkasından ateş eden sivil polis memuru, devrimci genci öldürdü.

Çevredeki gençler, halk, yeni bir kan gördü. Ölüm gördü. Hem de devrimci gençler karşısında, adliye karşısında, Türkiye halkları karşısında hesap verme korkusunu taşımayan emperyalizm uşağı bir polisin tabancasından çıkan kurşundan gördü, bütün bunları.

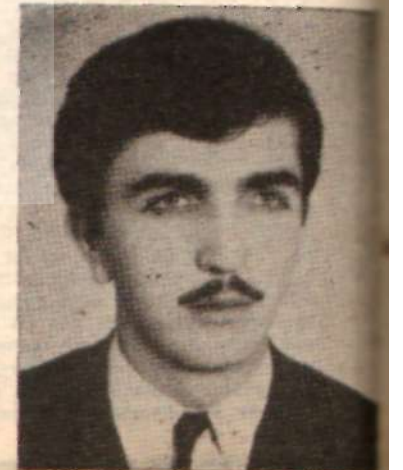
Vedat Demircioğlu, Atalay Savaj, Duran Erdoğan, Ali Turgut Aytaç ve Mehmet Cantekin'in yam bütün devrim şehidi kardeşlerimizin, kavga arkadaşlarımızın, omuzdaşlarımızın katillerinin yakalanmaması olmasının rahatlığı içerisindeki polis ateşledi silahını. Kurşunla inancın yok edecelerine inanan bütün ağababalarının kendi küçük kafasına soktuğu inanca ve hınçla bu kavranın kışkırtıcı kavgası olduğunu sonrak her devrimci devrimci vüreginin, kocaman devrimci bileğinin birçok yeni genç devrimciye bilek ve yürek olduğunu bilmeden öğrenmeden vurdu Özgür'ü.

Tamk olanlardan bir kısmı ediyede tamkblarını vaznedirlerken tüm birik devrimci gençleri anımlarını bilinclerini artırırlar Cantekin'in, Özgür'ün vurulup kanlar içerisinde döğerken ellerindeki devrim bayrağı daha bir güzelleşmiş olarak yeni kardeşlerinin eline geçti.

Rotatifler yalan söyledi devrim gün. Bazı polislerin kendi ellerine tutuşturuyordıkları bültenlere imzala-

Işık Özel Mühendislik ve Mimarlık Yüksek Okulu'ndaki çatışmada şehit düşen Kâhta'nın yiğit evladı Mehmet Cantekin (üstte), proleteryanın devrimci mücadelesine görevini açıklayan kendi elyazısıyla yazılmış mektubu (yanda) Cantekin Kâhta'da TİP'in önceki seçim kampanyası sırasında arkadaşlarıyla birlikte... (Fotoğraflar ve mektup, Kâhta muhabirimiz Mahmut Tekin tarafından gönderilmiştir.)

*Gelecek ne kadar zor olsa da
biz geleceğiz...
Gelen mutlu günler bizim-
dir. Ben ne sandıklar, ne de
satılmış mideleri ile düşün-
ler engelleyebilir.
Gelecek Proleteryanındır
Hocam kal...*

KATLETTi!

... yüz metreden fazla mesafedey-
... patladı. Sonra bir makineli tüfek
... Ancak düşerken tutabildim, yara-
... mıştı sanki. Küfrettim...

... rını atan yazarlar yine sürdürdüler a-
... kışkanlıklarını. «Polise tabanca gecti
... de onun için vuruldu» dediler. «Oku-
... un tembel öğrencisiydi» dediler.

Kocaman koltuklardaki küçük
... adamlardan başlayıp, sıra polisine ka-
... dar uzanan bir zincir içerisinde bu
... katliamların hesabını sorulmaz sana-
... rak devrimci gençler karşısında terör
... estirmeğe kalkıyorlar. Devrimlerin
... sürdürulmazlığını, devrimcinin sus-

Hürriyet Meydanı'nda bir katil polisin kursunıyla sehit düşen genç devrimci Mustafa Taylan Özgür (sol üstte), Ankara'da Ortadoğu Teknik Üniversitesi'nde Komar'ın arabasının yakılması üzerine sanık olarak sevk edildiği mahkemede (yukarıda). Polis kursunıyla vurulan Mustafa Taylan Özgür götürüldüğü hastanede de laubali bir şekilde ameliyat edilmiş ve kurtulamayarak ölmüştür. (Solda)

mazlığını bilmiyerek inatla, devrimin
... döneceğinden, hesabın sorulacağından
... korkunadan yapıyorlar bunu.

Tarih bilmedikleri, devrimci mü-
... edelenin ne demek olduğundan ha-
... bersiz bulundukları için bunu sürdü-
... rüyorlar. Terörün, tabancanın, kurşu-

nun devrimci beyinlere, yüreklerle, bi-
... leklerle üstün çıkacağını sanıyorlar.

Ve her zaman olduğu gibi yine al-
... danıyorlar...

Onun için kendi yetistirdikleri el
... ele birlikte hareket ettikleri silahları
... geri tepiyor. Komandolar ümmetçile-
... rin eline geçen M.T.T.B.'yi bombalı-
... yor. Ve ümmetçi gençlerin kalenin
... cephaneliğinde saatler süren patlama-
... lar sırasında aynı binada yatmakta
... olan bir genç ölüyor. Ya da yine geç-
... tiğimiz hafta içerisinde tabancalarını
... çeken polisin yetistirmesi, gelişmesi-
... ne iktidarın göz yumduğu komando-
... lar matbaa-basarak başbuğları Tür-
... keş aleyhindeki bir yayını kaçırıyor-
... lar. Devrimcilerle karşı kurdıkları sil-
... lah başka yönlerde pathyor...

Bu yüzden polisi doğrudan doğ-
... ruya silah kullanılarak gençlerin
... karşısına dikiyorlar. Silahlarını öldür-
... mek için ateşliyorlar. Silahlarını sus-
... turmak için ateşliyorlar. Silahlarını
... sindirmek için ateşliyorlar.

İktidar bütün bu olanlara ağaba-
... bası Amerika'dan aldığı icazetle göz
... yumuyor. Ölümlere ortak oluyor. Sil-
... lahların ne için, kime karşı, nasıl kul-

Komandoların Kurbanı

Polis solcu gençlere karşı kanlı
... avı sürdürürken, polise işbirliği
... halindeki komandolar da, kendi-
... leri gibi düşünmeyen, finans -
... kapitale uşak olmayan herkese
... karşı terör teğebbüslerine giriş-
... mektedir. Nitekim MTTB seçim-
... lerini yitirdikten sonra hınçlarını
... alamayan komandolar, geçen haf-
... ta Birlik binasını bombalayarak
... Mustafa Bilgi adındaki genç
... (solda) öldürmüşlerdir. Siyasal
... kanaati ne olursa olsun, Mustafa
... Bilgi de, Türkiye'de artık poli-
... siyle, komandosuyla kanlı işleri-
... ni gösteren kaba faşizmin kur-
... bandır.

Ölüme Bayram

— Devrim için ölenlere —

Dünden :

Bir darağacı kurulur
Körpeçik dallardan,
Belli aceleyle geldiği.
Sabah güneşinin kızlığı
Mavi gözlerimizi dokdurur.
Börtü böcek susmuş,
Bıçak açmaz ağzını.
Göğün mavi gözleri ağılamaklı.
Yüreklere kahr dolu,
Tüyler diken diken, ok gibi.

Senin için yapılmadıydı
O sağlam organ, İnan Abdalın.
Gönül ölümünün en güzelini
Kucaklayacakmış şafak sökünde.
Sanatçı ellerimiz,
Ellerimiz, işliyecek adımı
Güneşin kanıyla uzaya.
Ve de güneşi çalmanlara
İleteceğiz gelecekte.
Tezelden.

Bugünden :

Mor dağlara güneş inende
Gülüyordu Tunceli Sokakları,
Gülüyordu İstanbul Sokakları.
Akan kanlar gülüyordu

Al yuvalarına dek.
Toprak çatıktı,
Kuruyordu
Açtı
Doyuruyordu toprak.

Yığın yığın
Harman oluyordu dertler.
Ağustos güneşince
Sarıydı ekinler.
Bir türküydü, yöremize gelen
Yüzyıllar ötesinden.
Kıvr yakummalara bir sondu,
Bir tath mehtemdi
Duyguları coşkunlayan.

Sicim sicim yağan yağmur
Engellemede olsun varın.
Varın bir bora kessin
Önümüzü isterse.
Yaşamak,
Yaşamak...
Görünür görünmez
Frangaları kırıyoruz.
Kırıyoruz.
Yırtıyor karanlığı
Söğüt dah beğünüz,
Türkülerimiz.

Zeki K. ERGİN

Osman S. AROLAT

Gerçek mücadele

● Devrimci mücadelenin huzuna ayak uyduramayan liderler, kendilerini ağan hareketi kontrolden aciz kalınca mücadeleyi kendilerine uydurmaya çabalarlar. Ne yazık ki, kötü örnek vermede özel kabiliyetleri olan büyüklerimiz, bu kez de o aşırı tanrı vergisi kabiliyetlerini cömertçe kullanmışlardır. Milli Demokratik Devrim ise, bildiğimiz gibi, yeni bir konu değildir. Hazretlere oltaya çıktıklarında kendilerine itibar edilmezken, ne zaman ki olayların hızı karşısında liderlerimiz tepetaklak oldu, işte o zaman beyler güç kazandı, palazlandı. Hareketi saptıran yöneticilere karşı bir mücadele gerekli idi, ama böyleli değil. Bireysel min için, tarihin kendilerine vermek istemediği görevi zorla almak isteyen Millîci -dilem varmıyor- liderler, Türkiye'yi zorla kitap satırlarında anlatılan şartlar içindeymiş gibi göstermekle hiçbir şey kazanamazlar, tersine kaybederler. Kendileri kaybettiği gibi, hareketi de en azından geciktirirler. Tam bağımsız ve gerçekten demokratik bir Türkiye istiyorsak, birlik olarak Türkiye istiyorsak, birlik olarak ülkemizde sosyalizmin gerçekleşmesi uğrunda savaşalım. Zira tam bağımsızlık ve gerçek demokrasi yalnız sosyalizmle mümkündür. Ötesi, laf salatası...

ORHAN T. TEKELİ
(Ankara)

İşte temsilcilerimiz

● Aradım onları. Buldum. Aitti Türk yazarını. Sevindim doğruca, kıvanç duydum... Orada, bir Alman kentinin halk kitaplığında. Kim bu yazarlar? Fakir Baykurt (Die Rache der Schlange - Yılanların Öcü), Dede Korkut (Buch des Dede Korkut - Dede Korkut Masalları), Yakup Kadri (Fremdling - Yabancı), Yaşar Kemal (Anatolischer Reis - Teneke, İnce Memed), Aziz Nesin (Der Unheilliche Hodscha - Sahte Hoca), Nazım Hikmet (In Jenem Jahr 1941 - 1941 yılında, Ein Komischer Mensch - Bir Komik Adam).

İSMAİL KAHRAMAN
(Frankfurt - Almanya)

Koşulları bilmek...

● Türkiye'de strateji tartışması açıldıktan sonra, dünya ve yurt koşulları bir yana atıldı. Başka ülkelerden örnekler verilerek devrimci hareket yön çizilmek isteniyor. Oysa bugün Türkiye'nin karşı karşıya bulunduğu bir çok dış ve iç sorunlar var... Kendilerini strateji tartışmalarının ateşine kapmış olanlar, bu gerçekleri adeta görmezlikten geliyorlar. Türkiye'nin anti - feodal mücadele aşamasında olduğunu ileri süren işçi sınıfının tarihi ve bilime dayanan öncülüğünü hiçe sayan dostlarımız, neden acaba İstanbul'da toplanan dünya kapitalistleri kongresine eğilmek, asker kadroyu kapitalistleşmeye iten ordu yardımlaşma kurumunun durumunu incelemek, Doğu meselesi üzerinde durmak, Kıbrıs sorununu gerçekçi bir şekilde çözmekle zahmetine katlanmazlar. Anti - kapitalist ve anti - emperyalist bir mücadele veren ANT, bu konuları gerçekten büyük bir cesaretle didik didik etmiş, bilmediğimiz gerçekleri gözlemlerimizin önüne sermiştir.

HÜSEYİN KÖPRÜLÜ
(Samsunpazarı - Ankara)

"Yarın buğdayı biçmek için harmancıları hazırlamalıyız,"

BİZ bu yazımızda, Millî Demokratik Devrimcilerin Türkiye'deki üretim ilişkilerine değgin görüşlerinin ve önümüzdeki devrimci aşamanın sosyalist çizgiden geçmeyeceği konusundaki önerilerinin eleştirisini yapmayacağız. Bunlar üzerinde yapılan incelemelere yeni katkılarda bulunacağımızı sanmıyor ve,

«Toprak ağası ulusal ve uluslararası pazarlar için üretim yapmaktadır.» (1) tezi ile kapalı ekonomi sisteminin etkinliğini kalktıgını ve,

«Türkiye'nin emperyalizme açılmasından sonra feodal üretim ilişkilerinin etki alanı aynı dahi kalmamış gittikçe daralmıştır ve bu süreç devam etmektedir.» (2) tezi ile üretimde feodal ilişkilerin yarı feodal ve de giderek kapitalist üretim ilişkilerine dönmüşlüğü ve,

«1931'den beri memleketimiz yabancı kapitalistlere açılmış ve o zamandan beri birçok yabancı sermaye yatırımı da yapılmıştır. Bundan ötürü memleketimizdeki kapitalist sınıfa -yada özel sektöre- bu yabancı kapitalistleri de dahil etmek lazımdır.

«... yerli kapitalist, sınıfı gereğince atılgan ve becerikli olmadığından, kolay üretim yollarına sapsın ve parçaları yada esas maddeleri dışarıda yapılan montaj yada benzeri sanayiler kurmuşlardır. Bu tip sanayinin tamamiyle yada çok büyük ölçüde yabancı sanayile bağlı olacağı açıktır. İşte Türkiye'deki kapitalist sınıf bir de bu sebepten ötürü yabancı kapitalist sınıflara bağlıdır.» (3) tezi ile ortaya çıkan «Antiemperyalist mücadele, antikapitalist mücadele, yani sosyalist mücadele ile birlikte yapılmazsa gerçeğini, yadsınımlarının olasılığına kabul ediyor ve bu yoldaki uğraşı paylaşıyoruz.

Bizim üzerinde durmak istediğimiz konu, yukarıda sıraladığımız alt yapı gerçeklerine karşı çıkan Millî Demokratik Devrimcilerin, bu karşı çıkışlarını devrimci eylemi yozlaştırmaya değin götürerek, sosyalistlere, emekçi halka sosyalizmin «S»inden dahi bahsetmemeyi yeğlemeleri ve bu yeğlemenin ışığında bambaşka bir anlam kazanan «Geniş Cephe» çağrısıdır.

Düştükleri küçük burjuva bataklığından kurtulmalarına bir neden olabilirse bu çabamız, ne mutlu. Ne var ki bu olgu, giderek bilimsel sosyalizmi kabullenmiş olmakla orantılıdır...

Son söz emekçilerin ve onların sınıf öğretmenlerine hizmet edenlerindir. Şimdi,

1 - Türk Solu gazetesinin 53. sayısına ek verdiği Millî Demokratik Devrim broşürünü ve

2 - Millî Demokratik Devrimin Türkiye kuramcılarının Muzaffer Erdost'un yine Türk Solunda, bu kez 43, 44, 45. sayılarında yayımlanmış da ha sonra bir kitap haline getirilen «Türkiye Sosyalizmi ve Sosyalizmi» adlı, iddialı öneriler taşıyan yazıları inceleyelim.

«Bağın özümünü tatmak için»

Millî Demokratik Devrim ekinde bizim konumuzu ilgilendiren oldukça ilginç bir bölüm var: «Bağın özümünü tatmak için» bölümü... Bu bölümde, bağtaran yabancı otlar emperyalizm, bağtaran yabancı otların arıtma Millî Devrim ve yabancı otların

dan arıttıktan sonraki sosyalist çaba, yeni fide dikimi Demokratik Devrimle benzetilerek şöyle deniliyor:

«Bağın özümünden yemek isteyen, pekmezinden, şarabından tatmak isteyen kimse, ilk önce yabancı bitkileri köklemek, tarlayı sürmek ve böylelikle bir sonraki aşamaya, fidelerin dikilmesine aşamasına ulaşmak zorundadır.» (4)

— Millî Bağımsızlık mücadelesi, sosyalist mücadele ile birlikte verilir. Tezine karşı ileri sürülen ve sosyal olayları tarımsal açıdan işleyen bu antitez, ilk bakışta son derece mantığa uygun ve karşıtı olası gibi görünüyor. Olasılığın olası ama, işin bir de amacı var...

Ve gelelim işin amasına... Bu benzetme, Lenin'in «Ne yapmalı» adlı kitabından ve giderek aynen alınmıştır. Alınmıştır ama, en önemli bölüm -ki üzerinde ısrarla durduğumuz sorunu kapsayan bölüm- «ES» geçilmiştir.

Lenin'i doğru dürüst dinleyelim... «Ne Yapmalı?»nın 144. sahifesinde şöyle diyor Lenin:

«Kısacası bizim görevimiz, yabancı otuna karşı mücadeledir. Saksılarda buğday yetiştirmek bizim işimiz değildir. Yabancı otlarını yolarak tarlayı buğdaya hazırlarız. Ve Afanasin İvanoviçler ve Pukherya İnanovnalara -Bu iki isim Gogol'un eski zaman beylerinde anlatılan eski zaman taşra toprak sahipleridir.- saksıdaki ekinlerine bakarsanız, Biz sadece bugünün yabancı otlarını biçmek için değil, -dikkat edin- YARININ BUĞDAYINI BİÇMEK İÇİN DE HARMANCILARIMIZI HAZIRLAMALIYIZ.» (5)

— altını biz çizdik —

Ve soralım: Bağcı dostlarımız acaba neden salt bağtaran temizlemek gereği ile yetinmişlerdir de, bağın özümünü keseceklerin, yani sosyalist güçlerin üzerinde durmamışlardır?

Onlar sorumuza cevap arayadursun, «Bundan ne çıkar?» diye düşünebilecekleri çıkan çapanoğunu göstermeğe çalışalım.

Bunun için de elimize, Türk Solu'nun yukarıda değindiğimiz 43, 44 ve 45. sayılarını alalım.

Muzaffer Erdost, «Türkiye Sosyalizmi ve Sosyalizmi»nde, Atatürk

önderliğinde verdiğimiz ilk kurtuluş savaşını, yani Millî Devrimi örnek alarak diyor ki:

«Ulusun millî bağımsızlık mücadelesine katılacak güçlerini -Yine Erdost'a göre bunların içinde Millî burjuvadan bürokrat sınıfa değin emekçi sınıftan köken ve yarar noktaları apayrı güçler de vardır- sosyalist olmayan bir devrim döneminde -yani millî devrim arefesinde- sosyalist devrimci şiar altında antiemperyalist çevreden uzaklaştırmak demek, yakın tarihimizin bu dersini unutmak demektir.» (6)

Toplarsak, Erdost, emekçi olmasına rağmen bizimle, emekçi sınıfı ile millî devrimde değin gitmekte kendi sınıf açılarından yarar gören burjuva kökenli veya burjuva inancına katları ırkötmemek için, hazır önümüzdeki devrim sosyalist devrim de değil (!) iken, emekçi sınıfa sınıf ideolojisinden, kısaca ile sosyalizmin «S»inden dahi konu edilmemesini öneriyor! Böylelikle de:

«1 - İç ve dış sermayenin emrindeki bazı sarı sendika önderlerinin oynadığı olumsuz rol,

«2 - Köy menseli ve hâlâ köyde bağını kesmemiş işçilerin büyük bir yekün tutması,

«3 - Bazı sanayi sektörlerinde işçilerin küçük ve süresiz işletmelerde çalışmaları,

«4 - Egemen çevrelerin türlü yollarla işçi sınıfının siyasal bilince varmasını önlemeye çalışmaları,

«5 - Amerikan sendikalarının Türk sendikaları üzerindeki nüfuzu» (7) şeklinde kendini gösteren işçi sınıfını politik bilince ulaştırma yolundaki engellere bir yenisini ve de en büyüğünü eklemiş olmuyor mu?

Olur mu böyle saçmak?

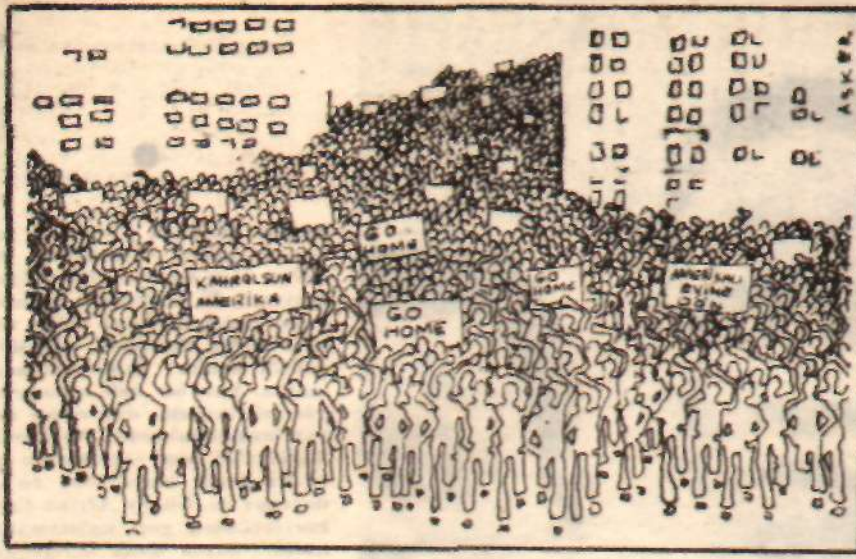
Hayır!

Evet biz, emekçi katını eyleme salt niceliği ele alınarak çağırmağa gelen bu burjuva saçmalığına hayır diyoruz. Millî devrim bir son değil, onun başlangıcıdır çünkü. Ve başlangıç ile son: Antiemperyalist ve anti-kapitalist mücadele birbirinden ayrılamaz, grift iki olgudur. Emekçi kitlelerini de, onun başlangıcına sınıf bilinçlerinden yoksun itmeğe kimse hakkı yoktur. Hele hele bu iş sosyalizm adına yapmağa kalkışmağa... İşte bunun için hayır diyoruz.

Sonu elden geldigince garantiye alabilmek için, emekçi kitlelerin büyük çoğunluğunun sınıf bilinçlerine varmış olmaları gerekmektedir. Bu gereksinime, HARMANCIYA duyulan gereksinime, TARLA'nın kısa bir süre sonra olmadı baştan ayık otları ile dolmasını önleyebilmek içindir.

Biliyoruz ki, millî devrim gerçekleştikten sonra, millî devrimde değin o-

muza omuzla çarpmış emekçi sınıflar ile burjuva inancı ve kökenli sınıfların yararları karşı karşıya gelecektir. Kısa bir süre önce ulusal uğraşı birlikte vermiş bu iki sınıf, bu kez karşılıklı sınıf uğraşı verme durumuna gireceklerdir.

Tarih böyle diyor.

Ve yine tarihte, emekçilerin sınıf bilinçlerine ulaşmadan, diğer sınıflarla giriştikleri ulusal savaşların bitiminde, karşı sınıfın önerilerini benimsedikleri görülüyor. Sosyalist bilinçten iraklıkları ve şartlanmış uşları bunu son derece doğal kılmaktadır...

Niceliğin nitelikte birleştirildiği uğraşların sonuçları ise ortada.

İşte biz bunun için «hayır» diyoruz emekçilerin sınıf bilinçleri aşılanmadan Milli Devrimci eyleme çağrılmalarına. Niyetimiz yok yumuşak elleri ile işin üstesinden gelebileceklerini anlayan, emekçi ve sınıf doktrinleri sosyalizmden gayrısına inananlara emekçilerin nasır yumruklarını bilimsizlik tepsisinde sunmağa!... Biliyoruz çünkü bu koşullar altında Milli Devrimci takiben tüm köprü başlarını ele geçirecekleri mutlak olan sayın müttefiklerimizin (!) sosyalizme karşı takınacakları tutumu.

Unutmayalım Birinci Kurtuluş Savaşı sonrası ve «Onbeşler».

Atatürk taktiği yanlış demek istemiyoruz. Bu noktada beraberiz Erdost ile... Ne var ki, birinci kurtuluş savaşımız ile vereceğimiz ikinci kurtuluş savaşımızın nitelikleri birbirinden farklıdır. Ancak anlamadığımız, sayın Erdost'un nasıl olup da bu gerçeği kabul ettikten sonra sosyalizmin «S»si ni üstüne üstlük yine sosyalizm adına yasaklamaya kalktığı ve harmanları sepete koyduğudur.

Bakınız Erdost ne demekte ve ne gibi bir noktaya çıkabilmekte:

Erdost, 1. Kurtuluş savaşımızda ölenin «İMHİ» tehlikesi ile karşı karşıya bulunduğu, ve tüm sınıfların ideolojik ayrımları bakmağa vakit bulamadan «BEHEMMAHAL» birleşme zorunluluklarından hareket ettiklerine, amacın salt «MİLLİ DEVRİM» olduğuna değindikten sonra, şöyle devam ediyor:

«Bu gün durum değişiktir. Uluslu hukuk emek isteyen işgalin yerini, ulusu muhafaza ederek, onun emeğini ve zenginliklerini sömürmek isteyen emperyalist sömür almıştır. Yasal düzenin düşman niteliği değişmiştir.» (8)

Yine soralım:

Düşman niteliğinin değişmesine koçut, savaş niteliğinin de değişmesi gerekmez mi?

Tartışmasız değişir.

Sosyalist açıdan ne gibi bir özellik taşıyor yeni stratejinin hedefi?

Yine tartışmasız ve yukarıda değindiğimiz gibi, sonun başlangıcında sonu garantiye alabilmeği...

O halde ne demeye geliyor emekçi katlarına sosyalizmi anlatmayı yasaklamak?... Birinci kurtuluş savaşında «BEHEMMAHAL» yüzünden yitirilen bu olanığı bu kez gereksiz yitirerek son amacı çıkmaza sokmak?

Bu ne demek bu?

Türkiye Sosyalizmi adlı kitabında Aybar'ı küçük sermayeyi koruduğu için kinayanlar, özel teşebbüse karşı proleterlere sosyalist bilinci vermemizi, özel teşebbüsü öfkütmemek için yine kinıyorlar!... Acaba neden düşünmüyorlar ki, Aybar da kendileri ile bir olmuştur da, özel teşebbüsü «Sosyalist olmayan bir devrim döneminde öfkütmemek (!)» için tutar gibi görünmektedir?... Sonra, sosyalizmin «S»sinden dahi korkan milli burjuva sınıflarını Aybar'ın bu görüşünü dahi hafif bularak ne kadar da çok korkutacakları akillarına gelmiyor mu? Ne tedbirsizlik bu?...

Arkadaşlar, görüyoruz ki, geniş cepheci sorun tek sosyalist partiyi yıpratma sorunu oldu mu, en küçük fırsatta en büyük «Troçkist» kesiliveriyorlar. Üstüne üstlük bırakın sosyal, tüm mantık kurallarını da çiğneyerek, tüm dengelin yerine tüme varım metodunu uyguluyor ve koca bir örgütünü yaptığını, yapabileceğini, o örgüte bağlı tek kişinin yaptığı ve yapabileceğini arayıp buluyorlar. A-yıp sey bu.

Sonuç

İş çağrından çıktı çıkacak... Kendimize gelin. Türkiye'mizde bir sosyalist parti var. Ve sosyalizme inanmış pek çok bilinçli arkadaş hazır, hizmet için bekliyor partide. Aramızdaki anlaşmazlıkları, sosyalizmin ışığı altında bir bilimsel neticeye bağlayacağımıza inanıyoruz. İnanmaktan öteye zorunluysa buna. Gerçek bir sosyalist partiye, giderek bugünkü koşullarda fazlasıyla gereksinimimizdir.

Tarihi bir görevimiz var: Sosyalizmi emekçilere indirmek, emekçileri eğitmek, emekçilerle beraber eğitime görevi... Emekçi sınıfların kendinden gelmediğini, sınıf bilinci haline getirme görevi... Biliyoruz ki, emekçi sınıfının kendinden gelmediği sınıf bilincine oturtulmadıkça, hiçbir eylem onun gerçek sınıf uğraşı olamaz! Ve: «Devrimlerde olduğu gibi, milli

Biz de mi Amerikan

Elçisini dağa kaçıralım?

Geçen ay, Amerika'nın Brezilya Büyükelçisi, bazı kimseler tarafından kaçırıldı. Büyükelçiyi kaçıranlar, hükümete şu ultimatum verdiler: «Amerikan Elçisi elimizdedir. Şayet Büyükelçinin sağ olarak iadesini istiyorsanız, halen Brezilya zindanlarında yatmakta olan 15 siyasi suçlunun serbest bırakılması, ellerine pasaport verilip, uçağa bindirilip, Meksikaya gönderilmesi gerekmektedir. 15 siyasi mahkum, Meksikaya sağ salım ayak bastığında Amerikan Büyükelçisi serbest bırakılacaktır.»

Brezilya hükümeti her ne kadar Elçiyi kaçıranlar hakkında «Bunlar bir avuç hayduttur. Özgürlük kadar yer yakarlar» dediyse de, hemen 15 siyasi mahkum zindandan çıkardı, ellerine pasaport verip, uçağa bindirip Meksika'ya yolladı...

Böylece «bir avuç haydut», hem 15 siyasi mahkumu özgürlüğe kavuşturmuş, hem de Brezilyayı yöneten despotların prestijini, içerde ve dışarda bir paralık etmiş oldu. Bir taşla iki şaheser kuş vurdular.

Şimdi bizi kara kara düşünceler ahyor... Tam 4 yıldır, Şadi ALKILIÇ'ın kurtarılması için yurt içinde ve yurt dışında çaba sarfediliyor. Yazılar yazıldı, mitingler, yürüyüşler yapıldı... Beynelmillel hukukçular dernekleri, Beynelmillel Basın Enstitüsü, Beynelmillel İnsan Hakları Örgütleri, Beynelmillel fikir suçluları af dernekleri, ünlü devlet adamları, filozoflar, yazarlar Cumhurbaşkanımıza, Başbakanımıza, topyekun yöneticilerimize ALKILIÇ'ın yazdı-

ğı yazının 6 yıllık kükrek cezasını gerektirecek nitelikte olmadığını belirttiler.

Nihayet Beynelmillel Kızıl Haç, Alkılıçla ilgili. Altmışına yaklaşmış bir adamın bir makale yüzünden zindanda yavaş yavaş ölmeye bırakılmasına, insanlıkla bağdaşmadığını açıkladı. Ve bu son Beynelmillel Kızıl Haç Kongresinin İstanbul'da toplanmasından yararlanarak, devrimci örgütler, gençlik ve insan olan her Türk Alkılıç için kampanya açtı.

Ama, artık anladık ki Alkılıç'a ettikleri muamelelerin insanlık dışı olduğunu bizi yöneten efendilere anlatmaya imkan yoktur. Zira onlar bile bile, isteye isteye, tüm solculara göz dağı vermek için Alkılıç'ı zindanda ölüme mahkum etmişlerdir.

Arkadaşlar, dört yıldır en uygun yolları izliyerek Alkılıç kampanyasını yürüttük. Türkiye'yi yönetenlerin, içinde yaşadığımız düzene karşı çıkarılara gösterdikleri KİN amansızdır. Buna sayısız örnekler verebiliriz. Şimdi, Alkılıç kampanyasını sil baştan hazırlamak zamanı gelmiştir. Devrimci örgütler aralarında en büyük fırtınayı koparacak yolu kararlaştırmalıdır. Bundan böyle, Alkılıç için yapılacak her mitingin, her gösterinin, yazılacak her yazının, ortaya atılacak her eylemin yankıları ve etkileri çok kudretli olmalıdır.

İlla ki bizim de en son çareye başvurup, Alkılıç'ı kurtarmak için Amerikan elçisini dağa kaldırmanızı mı istiyorlar?

Selma ASHWORTH

kurtuluş harplerinde, demokrasi savaşlarında da yığınların rolü çok önemlidir. Zira diğer birçok memleketlerde olduğu gibi, bizde yapılan denemeler de, yığınların bilinçli savaşı ve desteği olmadıkça yerlerde toprak reformu, vergi reformu, yerli yabancı özel mülkiyetin millileştirilmesi, siyasal hak ve hürriyetlerin sağlanması gibi tedbirlerin ya kâğıt üstünde kaldığını, yada sınırlandırıldığını veya kısa bir süre içinde yok edildiğini göstermektedir.» (9)

Bize kahırsa, işçi, köylü ve onların bilimsel yandaşları ve sosyalizmi tüm aşamaları ile peşinen benimsemiş kitlelerden bir büyük güç kurmalıyız. Ve işte bu büyük sosyalist güçtür ki, antiemperyalist ve antikapitalist uğraşı gerçekleştirecek, arınmış toprağın başka emeller için kullanılmasına izin vermeyecek ve ekecek buğdayı, biçecek buğdayı... YABAN OTLARINI bir daha üretirmeyecektir.

Ve ancak o zaman olasılık kazanabilir Milli Demokratik Devrimlerin çağrısı. Ancak o zaman antiemperyalist tüm güçlerle bir noktaya değin iş birliğine gidilebilir. O zaman kollar sıvanır, bilinç tepsisinde uzatılır nasır yumruklar. Ve ancak o zaman sosyalist kelimesini değil ağ-

zamıza, isterlerse tek harfini kitapçımıza dahi sokmayız. Çünkü bu süsta, gelecek haykırışın hazırlığı vardır. Bilimsizliğin bölüğü değil! Ahnan geri adım, yürüyüş ile koşu arasındaki dönüm noktasının saptamı 1-çindir. Apışıp kahmanın belirtisi değil!

Etmeyelim, eylemeyelim, erken ötmeyelim!

Bu arada, ötme koşullarını ne denli geciktirirsek, suç yine bizlerindir, onu da unutmayalım.

Bilimsel sosyalizmi en seri şekilde tabanın malı yapma yolunu bellemek zorundayız. Anıatacağız sosyalizmi. Kim ne derse desin...

Lenin'i dinleyelim:

«Sosyalist inançlarımızı bir an bile gizlemekten, halk önünde genel demokratik görevleri ortaya koymak, bu görevlerin altını çizmeliyiz!»

- 1 — Yıldız Sertel «Türkiye'de 1-kerel Akımlar»
- 2 — Mehmet Selik «EMEKE» Sayı: 5
- 3 — Sadun Aren «Ekonomi El Kitabı»
- 4 — TÜRK SOLU Sayı: 53 «M. D. L. eki»
- 5 — V. İ. Lenin «Ne Yapmak?»
- 6 — Muzaffer Erdost «TÜRK SOLU» Sayı: 43
- 7 — Yıldız Sertel «Türkiye'de 1-kerel Akımlar»
- 8 — Muzaffer Erdost «TÜRK SOLU» Sayı: 43
- 9 — Yıldız Sertel «Türkiye'de Birinci Akımlar»
- 10 — Arthur Rosenberg «Bolşevizm Tarihi»

Mahmut Aydon GEDİKALİ

Bugün dünyada resmen ırk esasına göre» kurulumu tek devlet olan Güney Afrika Cumhuriyeti'nde nüfusun çoğunluğunu teşkil ettikleri halde zenciler hiçbir ekonomik, sosyal ve politik hakka sahip bulunmamakta, tam bir köle muamelesi görerek insanlık dışı zulme maruz bırakılmaktadır. Ne var ki, Türkiye'de son zamanlarda girilen terör hareketleri ve cinayetler de, Güney Afrika Cumhuriyeti'nden geri kalmamakta, hatta bazen daha ileriye gitmektedir.

Türkiyede'ki zulüm Güney Afrika'daki teröre rahmet okuturken..

Hesap sormaya ne hakkınız var?

Mekin GÖNENÇ — Venedikten yazıyor —

GÜNEY Afrika Cumhuriyeti çeyrek asra yakın bir zamandan beri, toprakları üzerinde yaşamakta olan halk topluluklarını doğrudan doğruya ırkçı bir felsefe ile, yani vatandaşlarını resmen ırk ayırımına tabi tutarak, ülkenin sosyal, siyasi ve iktisadi hayatını aynı kaynaktan çıkmuş bir «Anayasa» ile yöneten yeryüzünün tek ülkesi olarak bulunmaktadır.

Bu ülkenin çoğunluğunu teşkil etmekte olan Afrikalı zenci halk topluluklarının devletin siyasi yönetiminde tek bir söz söylemeye dahi hakları yoktur. Ülkenin anayasasına göre, parlamento ve hükümet yalnızca beyazlardan kurulmakta olup, ülkenin kaderi üzerinde, derilerinin rengi gözönüne alınarak «üstün ırk» olarak nitelendirilmiş küçük bir azınlık söz sahibi bulunmaktadır. Son derece zengin altın, elmas, gümüş, bakır ve diğer yeraltı ve üstü servetlerine sahip olan bu ülkenin tüm iktisadi ve mali kaynakları beyazların elindedir. Rengi siyah olanların ne kanunen ne de doğal olarak iktisadi hayatta söz sahibi olabileceği olanakları tamamen yokedilmiştir. Ülkenin çoğunluğunu teşkil etmekte olan Afrikalı zenci halk toplulukları ortaçağdan bir baskı rejiminin çarkları arasında ezilmektedirler.

Statu Quo'nun ve dolayısı ile egemen sınıfların sömürsünün devamı için, Güney Afrika Cumhuriyeti'nin toprakları üzerinde 21 yıldan beri korkunç bir terör sürdürülmektedir. Bu ülkede «kanun» adı altında beyazların parlamentosundan öylesine rezil, öylesine utandırıcı kararlar çıkartılmış ve uygulanmıştır ki, bütün bunlar, gün gelecek insanlık tarihine birer yüz karası olarak geçeceklerdir.

● Güney Afrika Cumhuriyeti'ne bağlı emniyet kuvvetleri

sınırları içerisinde yaşayan istediği herhangi bir kişiyi, hiçbir mahkeme kararı olmaksızın tutuklayabilir ve bu kişiyi altı ay süre ile kimse ile görüştürülmeksizin nezarethanede yada ceza evinde tutabilirler. Herhangi bir olayda «tanık» durumunda olan kişiler için bile, aynı kanun maddesi uygulanabilmektedir. Tutuklu kişi avukatı ile bile görüştürülmez. Emniyet kuvvetleri ailesine bile, tutukladıkları kişinin nerede bulunduğunu söylemek zorunda değildirler. Bu konuda emniyet kuvvetleri son resmi merci olup, polisin üzerinde baş vurulacak başka bir makam da yoktur.

● Hükümet kuvvetleri istediği zenciyi evinden yada paça götürüp, işçi sıkıntısı çekmekte olan herhangi bir kapitalistin iş yerinde çalışmaya mecbur edebilir. Zenci kanunen (!) buna «hayır» diyemez. Verilecek ücret üzerinde de söz hakkı yoktur.

● Kendi bölgesinden alınıp başka bir yerde çalışmaya zorlanan bir zenciyi ne karısı ne de çocukları istedikleri zaman görüşüp, ziyaret edemezler. Birlikte yaşamaları yasaktır. Yılda yalnızca üç gün için zencilerin eşlerine ve çocuklarına ziyaret hakkı tanınmıştır. Bu süreyi geçirenler ise, en az altı ay olmak üzere hapsedilirler.

● Zenciler mal mülk sahibi olamaz, beyazların bulunduğu bölgelere, kulluplere, eğlence yerlerine giremezler. Onlara aynı semtlerde yaşayamazlar. Hatta, bazı hallerde beyazlara zencileri öldürme hakkı bile tanınmıştır.

Bu yukarıdakiler Güney Afrika Cumhuriyeti'nin kanunlarından yalnızca küçük bir demet. Tam 21 yıldır bu ülkenin zindanları çeşitli işkencelere uğratan binlerce mahkumla doludur. Bu ülkeden kaçabilmeyle başarabilmiş mahkum yada tutuklular gerek kendileri-

ne gerekse diğerlerine yapılan insanlık dışı işkenceleri bir bir kamu oyuna açıklayınca, Birleşmiş Milletler Örgütü, çeşitli çevrelerin baskısı altında harekete geçmek zorununu duymuş ve 1965 yılında bu konuda resmi bir rapor hazırlamak üzere bir komisyon kurulup görevlendirilmesini, şayet iddialar doğru ise, Güney Afrika Cumhuriyeti'nin dünya kamuoyu önünde lanetlenmesini karar altına almıştı. Bu karar, Portekiz dışında, örgütün tüm üye devletlerinin oyları ile alınmıştı. Yani, Birleşmiş Milletler'deki Türk delegesi de, bu karar lehinde parmak kaldıranlar arasında bulunuyordu.

Bir seneden fazla bir zaman, çeşitli memleketlerdeki muhtelif tanıkları bizzat dinleyen komisyon üyeleri, topladıkları bilgi ve belgeleri 700 küsur sayfalık bir rapor halinde derleyerek, Güney Afrika dramını dünya kamuoyunun gözleri önüne sermişlerdi. Bu raporun, tümünü inceledikten sonra, artık gündümüzde bunlardan daha bayağı, bunlardan daha aşağılık, bunlardan daha rezil, bunlardan daha pespaya uygulamalarda bulunulamayacağını kendi kendime düşünmüştüm. Yavaş, yavaş...

Önümde son üç haftalık Türk gazeteleri ve siyasi dergileri bulunmakta. Kağıt Pazarı'dan, İstanbul'daki öğrenci liderlerine polis nezarethanelerinde yapılanlardan, Kayseri ve Eskişehir olaylarındaki tutumlardan vazgeçtik. Yalnızca Tunceli olaylarında, kendilerine vatandaşların her türlü güvenliği teslim edilmiş olan görevlilerin tutukladıkları kişilere reva gördükleri muamele, yukarıda bahsini ettiğimiz, Türk hükümeti dahil tüm dünyanın lanetlediği Güney Afrika Cumhuriyeti'nde bile zenci Afrikalılara yapılmamıştır.

Yukarıda bahsini ettiğimiz Birleşmiş Milletler raporunda, insan dövmeye, süresiz tutukla-

RHODEZYA'NIN ZORBA BAŞBAKANI IAN SMITH — Çekoslovak olaylarını konuşturanlar, buna ne diyor? —

ma, kötü yemek verme, ailesi ile konuşmama, yerine göre ağır işkenceler yapmak var ama, küçük çocukların makatına cop sokma, ayak sokma, tutuklunun ağzına, üstüne, başına iseme; saatlerce falakadan, yumruktan geçirme; büyük yolma, saç yolma; sigara ile etlerini yakma; üç gün üst üste aç bırakma, kendisine namusu teslim edilmiş olan kadın vatandaşların hem de karakol odasında ırzına geçmeye kalkma, aynen bir eşkiya gibi yine aynı kadınları koruluğa götürmeye uğrama, bilmem neyin çıkıp kadının eline tutuşturma zorlama; hepsinden kötüsü, tabancasını suçsuz kişilerin üzerine boşaltıp katillik yapma YOK o raporlarda...

Bu derece hayvani hislerle güçsüz kişilere saldırılması karşısında, iktidarı ellerinde tutan politika cambazlarının tümüne soruyoruz:

Siz kendiniz böylesine bayağı

ve kanun dışı uygulamaları önleyemez yada kasıtlı olarak görmemezlikten gelir ve yönetim olarak terörü teşvik edecek olursanız, sizin iktidar olarak, Türkiye ulusu adına Güney Afrika Cumhuriyetinden hesap sorup kendilerini lanetlemeye ne hakkınız var? Sizler kendiniz gırtlığınızın kadar günah ve suç içerisinde gömülmüşken, Afrika'daki ırkçı devlete Donkişotluk taslamaya nasıl cüret edebilirsiniz? Bunu onlara sormak yalnızca ilericilerin hakkıdır beyler, sizin gibi gerici bir iktidarın değil!

Dün Güney Afrika Cumhuriyeti'nin lanetlenmesi hakkında oy veren Türk temsilcisi, hâlâ Birleşmiş Milletlerde Türkiye'yi temsil etmektedir. O zaman kendisine bu hususta direktif vermiş olan kişi, bugün yine başbakanlık koltuğunda yedil kat okmuş esası ile oturmaktadır. Şayet o günlük kararlarında samimi idiyse, Tunceli o-

laylarında halkına uyguladığı o rezil maddi ve manevi işkence-lerden dolayı suçları olan emniyet mensuplarını cezalandırır. yada görevinden çekilip gider. Zira, Türkiye'yi Güney Afrika Cumhuriyeti ve hatta ondan da daha utanç verici bir seviyeye düşürme kimsenin hakkı yoktur.

Rodezya için neden susuyorsunuz?

1 Ekim günü toplanacak olan Rodezya parlamentosunun gündeminde yer alan ilk kanun taslağı, geçen haziran ayı içerisinde yapılan referandum ile onaylanan yeni Anayasa. Ian Smith'in yeni anayasası parlamento tarafından onaylandıktan sonra, Rodezya, Güney Afrika Cumhuriyeti'nin yanbaşı, ırkçı devlet yönetimini «resmen» kabul etmiş ikinci bir Afrika ülkesi olarak yer almış olacaktır.

Tamamen emperyalistlerin perde arkası oyunları ile, kısacası Washington kuklası Wilson hükümetinin her türlü samimiyetten uzak ve iki yüzlü kalles politikası ile, 4 milyonun üzerindeki zenci Afrikalıların sosyal, siyasi ve iktisadi yaşantıları bugünlerde kayıtsız şartsız olarak ülkenin 250 bin beyazının ellerine geçmiş olacaktır.

Yeni anayasanın esaslarına göre, Rodezya'nın idari şekli bir Cumhuriyet olacak, cumhuriyetin bir Başkanı, Meclisi ve Senatosu bulunacaktır. Meclisin 66 üyesinden 50'si mutlak surette beyaz ırklı Rodezyalılar tarafından teşkil edilecek ve zamanla (yani bahk kavağa çıktığında) aradaki fark zenciler lehine kapatılacaktır. Yine aynı anayasa hükümlerince, aradaki farkın kapatılması, zencilerin de beyazlar kadar gelir vergisi vermelerinden sonra düşünülecektir. Şu anda ülkenin tüm servetleri beyazların elinde bulunduğu (Zencilerin Rodezya hükümetine ödedikleri gelir vergisi, ülkeden toplanan tüm vergilerin 0,5 idir) ve zencilerin bu imkanlara kavuşmaları kesinlikle önlenmiştir. Ege men sınıflar ve onların sözcüsü Ian Smith adeta dünya kamuoyu ile alay etmektedirler. Senatoya gelince, 23 üyenin 10'u, meclisteki 50 beyaz milletvekili tarafından seçilecek beyaz ırklı Rodezyalı, 10'u Kabileler Konseyinin seçeceği Afrikalı kabile reisleri ve diğer 3'ü de Cumhurbaşkanı tarafından tayin edilecek herhangi ırk mensuplarından (tabiiyle beyaz) olacaktır. Kısacası, yukarıdaki maddelerin bir anayasa hükümünden ziyade, 4 milyon zencinin harağ mezar Rodezya'nın egemen sınıflarına sabırlığını kanıtlayan bir belgeden başka bir şey olmadığı açıkça ortaya çıkmaktadır.

Ian Smith Londra'ya başkaldırı, uzun bir zamandan beri planladıkları yeni devletin temellerini kurmaya atıldığında, Wilson hükümeti her türlü uytma politikasına bağ vura rak, Rodezya sorununun gerçekçi ve radikal bir yolla çözümlenmesine engel olmuştur. Mevcut İngiliz yasalarına göre, Ian Smith'in davranış katıksız bir «siyane» hareketi olarak nitelenerek, Rodezya'ya asker gönderilip Smith'in kanun dışı yönetimine bir son vermek gerekirken, Wilson hükümeti bunu yapmamış işi alelacele Birleşmiş Milletlere havale edivermiştir.

Daha önceki benzer tarihli olayları ve bunların gelişimini inceleyen herkes, Birleşmiş Milletlerin almış olduğu iktisadi

boykot kararlarının Rodezya'nın asi hükümetini dize getiremeyeceğini çok iyi biliyordu. Zira, ihtiyacı olan petrol, ham madde ve sanayi ürünlerini, Rodezya kendisi ile sınır komşusu olan Portekiz Mozambik'i ve Güney Afrika Cumhuriyeti yolları ile kolaylıkla temin edecek ve yine aynı ülkeler kanalı ile kendi ürünlerini dış pazarlarda satarak adeta dünya kamuoyu ile alay edecekti. Kısacası, Wilson hükümeti ve emperyalistler damgıkkı dövüşerek 4 milyonun üzerindeki Rodezyalı zencinin insanlık haklarını satışa çıkarmışlardı. Zengin altın, elmas, gümüş, bakır, manganez ve diğer madenlere sahip olan Rodezya'nın, ilerde bir zenci yönetimine geçmesini kendi iktisadi çıkarları için emniyetli bulmamışlar, kendileri ile aynı siyasi ve iktisadi felsefeyi benimsemiş olan beyaz derili ortaklarının ellerine yönetimi gültülsüz patırdırsız bir şekilde aktarmak istemişlerdi. Üstelik, İngiltere'de ve Amerika'da yaşamakta olan egemen sınıfların Rodezyada geniş mali ve iktisadi çıkarları varken, artık bir sirk arslanından farksız bir hale gelmiş olan İngiliz hükümetinin Rodezya'ya asker gönderileceğini akıldan geçirmek bile, kişinin kendi kendini aldatmasından başka birşey olamazdı. Olaylar da göstermişti ki, samimiyetsiz Wilson hükümetinin gücü, artık yalnızca 6000 nüfuslu askersiz ve silah-

sız bir Anguilla için düşünülebilir. Ian Smith'den yüz defa daha hak olan bu küçük ada halkı özgürlüğünü ilan edince, 19 Mart günü Wilson hükümeti ada üzerine İngiliz paraşütçülerini indirmekte tereddüt etmemişti. Çünkü ada sakinlerinin derilerinin rengi beyaz olmadığı gibi, İngiltere ve Amerika'daki egemen sınıfların hayati çıkarları yoktu bu ada üzerinde.

Şimdi de, tam bir senedir Çekoslovakya olaylarını «özgürlük ve bağımsızlık» sloganları ile temcit pilları gibi kamuoyunu önüne süren o özgürlük ağıgı kalem sahiplerine sesleniyoruz: 4 milyon zenci Afrikalı, yani 4 milyon insan evladının şu anda ayaklarına esaret zinciri vurulmaktadır. 4 milyonun üzerindeki bir insan topluluğunun Rodezya topraklarında bir insan gibi yaşamaktan alınması artık resmen sağlanmak üzeredir. Özgürlük aşığı yazarlar, gayet düşüncelemlerinde samimi iseniz, bu durumu usanmadan işleyip okurlarınıza aydınlatmanız gerekir. Wilson hükümetini ve onun arkasındaki Amerikan emperyalizmini lanetlemeniz gerekir. Emperyalizmin suratına tükürmeniz gerekir. Hadi bakalım gerici basınını çıkartkan kusları, efendileriniz bu konuda «Tuuu kaka!» diyebilecek misiniz?

İrlanda'da İngiliz emperyalizmine karşı savaş!

BUGÜN dünya basın ve televizyonunda okuduğumuz ve duyduğumuz İrlanda olayları yeni doğan bir anlaşmazlık değildir. Kuzey İrlande faciası, 1920 yılında İrlanda adasının «sun'i bölünmesiyle» başlamıştır. Fakat son ayların protesto mitingleri, polislin kanlı baskısı ve Kuzey İrlanda hükümetinin sütün sene bir kısmı halkı ve sınıfı kayıncı politikası bu yarının büsbütün deşilmesine ve kanamasına yolaçtı.

Kapitalist dünya istediği kadar çeşitli propaganda yollarıyla bu kavgaları «Katolik-Protestan» kavgası olarak gösterdi... Gerçek ortadadır ve kafası işleyen herkesin suratına sırtmaktadır: Sekiz yüz yıllık Britanya baskısı ve sosyal ve ekonomik problemler bu olayların besimini salmıştır. İngilterenin oldukça muhafazakar gazetesi Observer bile 20 Temmuz'da şöyle diyordu: «Bu krizin temelinde ne dini fanatizm, ne de politik çekemezlilikler vardır... Bu krizin kökü sosyal ve ekonomik haksızlıklara dayanmaktadır.» Kapitalistlerin «sınıflar arası ahenk ve barış» teorisi İrlanda olaylarıyla bir kere daha iflas etmiştir.

Kuzey İrlanda'da tarihi faktörler, politik, sosyal ve dini problemleri aynı kışve altında toplamaktadır. Halkın %60'dan biraz fazlası Protestandır ve Britanya hükümetine bağlı kalmak istemektedir. Geri kalanı Katoliktir ve İrlanda Cumhuriyeti'ne katılmak dileğindedir

İrlanda'daki İngiliz sömürsüne ve ırk ayrımına karşı Britanya Parlamentosu'nda savaş açan genç milletvekili Bernadette Devlin, son sokak çatışmalarından sonra inceleme yaparken.

(İrlanda Adasının nüfusu 4.568.777'dir. Bunun 2.884.002'si İrlanda Cumhuriyeti'nde ve 1.484.775'i Kuzey İrlanda'da yaşar. İrlanda adasının yüzeyinin İrlanda adasına ait olan 70.280 Km² ve Kuzey İrlanda'ya ait olan 14.146 Km² dir.)

Katolik halk arasında doğum artışı, Protestanlarınkinden çok yüksektir. Ve bu artış devam ederse, yakın gelecekte Katolikler azınlık olmaktan çıkacak, çoğunluğu teşkil edeceklerdir. (Haziran 1969'da Geneva Beynelmillel Hukukçular Komisyonu'nun verdiği istatistiklere göre Kuzey İrlanda'daki nüfus artışı 1.000 kişide %2,4'dür. Halbuki İngiltere ve Galler'de 1.000 kişide 17,2'dir. İstatistik Katoliklerin protestanlardan ne kadar fazla nüfus artışı gösterdiğini kaydetmemişse de artışın genellikle Katolikler tarafından olduğu bilinmektedir.)

1920'den bu yana, Kuzey İrlanda hükümetinin azınlık Katolik halka yaptığı sistematik politik, ekonomik baskı gün geçtikçe artmıştır. İş dağıtımında, ev bulma konusunda yapılan ayrımk Katolikleri ekonomik yönden zayıflatmakta, Katoliklerin mal sahibi olmalarını önlemekte ve onları göçe zorlamaktadır.

Kuzey İrlanda'da 3 tür seçmen listesi hazırlanır. Birinci liste Britanya Parlamentosunda Londra da Kuzey İrlandayı temsil edecek 12 milletvekilinin seçilmesinde oy

vereceklerin listesidir. İkinci liste Kuzey İrlanda Parlamentosunun milletvekillerinin seçmede oy kullanacakların listesidir. Üçüncüsü de Belediye seçimlerinde oy vereceklerin listesidir.

Britanya Parlamentosunda Kuzey İrlandayı temsil edecek 12 milletvekilinin seçiminde her oy verme çağında olanın bir oy'a hakkı vardır. Fakat Kuzey İrlanda Parlamentosu milletvekillerini seçmede ve Belediye seçimlerine gelince iş değişmektedir. İşte o zaman her vatandaşa bir oy prensibi ayaklar altına alınmaktadır.

Kuzey İrlanda Parlamentosu seçimleri ve Belediye seçimlerinde mal mülk sahibi olanlara, Üniversite mezunlarına, birden fazla oy hakkı tanınmaktadır. (Kuzey İrlanda Parlamentosu ve Belediye seçimleri seçmen listelerinde seçmen sayısı, Britanya Parlamentosuna Kuzey İrlanda'yı temsil edecekleri seçeceklerin sayısından 25.000 fazladır.)

«Kuzey İrlanda'da Sosyal Adalet Kampanyasının» iddia ettiğine göre Kuzey İrlanda'da oy vermeye hak kazanmış 1.000.000 kimseden 250.000'i bu hak yiyen sisteme göre oyunu kullanamamakta, buna karşılık emlak sahipleri bir kaç oy sahibi bulunmaktadır.

Tabii bu inkar; edilmeyecek bir gerçektir. Fakir halk, toprak sahibi olmayan halk, emlak sahibi olmayan halk, çocuğunu Üniversiteye gönderemeyen halk Katoliktir... Ve sadece bir oy'a sahiptir. Yahut ta hiç oy kullanamamaktadır.

Demokratik dünya herkese bir oy hakkı ve eşit oy verme hakkı tanırken, Kuzey İrlanda'da bu hak Katolik halka tanınmamaktadır. 20. ci yüzyıl Afrika'da, Asya'da ve Latin Amerika'da yüzlerce milyon insana özgürlük getirdi. Fakat kıtaların sözüm yabana en uygari Avrupa'da İngiltere'nin bir sömürgesi vardır ve bu sömürge fakir İrlandalılar kast dışı, parya muamelesi görmektedirler.

Kuzey İrlanda'da azınlık Katoliklerin iş bulması ve ev bulması çok güçtür. Emlak sahibi olmak oy adedini artıracığından, Katolikin mal sahibi olması onun eline aynuzamanda politik silah vermek olacaktır. Bu nedenle Katolik evsiz ve işsiz bırakılır...

Kuzey İrlanda'da işsizlerin sayısına bakılırsa bunların %85'i Katoliktir. Çoğu da Amerika'ya, Avustralya'ya hatta Britanya'ya göç etmek zorunda kalmaktadırlar.

1922 yılında Kuzey İrlanda Parlamentosundan geçmiş olan bir kanunla Kuzey İrlanda İçişleri Bakanına sınırsız haklar tanınmıştır. Gene bu kanunla bir kimse mahkemeye çıkarılmadan uzun bir süre hapse tutulabilir, evinden çıkmamak üzere göz hapsine alınabilir.

Kuzey İrlanda hükümetinin polis gücünün dışında bir de özel hallerde ortaya çıkarılan, üniformasını ve silahını evinde tutan «B Special» denen polis kuvveti vardır. Bu B Special'lerin hepsi Protestandır. Zaten B Special'ler ilk olarak protestan bir sekt şeklinde kurulmuştur.

Son olaylarda bu Protestan polis gücünün yaptığı zulüm, her ne kadar şimdi örtbas edilmeye çalışılıyorsa da, bütün tafsilatıyla, yakında komisyon raporunda ortaya dökülecektir.

Kuzey İrlanda Hükümeti İnsan Hakları deklarasyonunun 30 kadar maddesinin 21 ini çiğnemiştir ve çiğnemektedir. Kuzey İrlanda'da fakir halk, Katolikler insan değildir ki, onlara insan hakları tanınm... Belfast yöneticilerinin inancı budur.

Polis bir kısım halkı ezmek için kullanılmaktadır... Hak yiyen bir seçmen sistemi işçi sınıfına eşit oy hakkı tanımamaktadır... İş verme ve ev bulma konusunda yapılan dini ayrılık işçi sınıfını parçalamak amacıyla gütmektedir... İrlanda halkının çeşitli bölümleri arasında kin ve nefret hisleri uyandırmak için sistematik çaba sarfedilmektedir...

Kuzey İrlanda'da vaadedilmiş olan reformların dışında, bir an önce bir seçim reformu yapılmaz, polislin her vatandaşla eşit muamele etmesi sağlanmaz, fakir halkın, işçi sınıfının sistematik ezilmesine son verilmezse gerçekten kan gövdeyi gütürecektir.

S. A.

Mehmet Emin Bozarslan

Hilafet ve Ümmetçilik sorunu

12.5 Lira

Bundan önce «İslamiyet Açısından Şeyhlik - Ağalık», «Doğunun Sorunları», «Kürtçe Alfabe» adı eserleriyle ve kürtçeden Mem U Zin çevirisiyle hakkı bir şöret yapmış bulunan eski Kulp ve Şarköy Müftüsü Mehmet Emin Bozarslan, «Hilafet ve Ümmetçilik Sorunu» adlı bu son eserinde, her iki .kını da toplumcu bir açıdan incelemekte, emperyalizmin dini sömürerek Ortadoğu'da çevirdiği oyunları belgelerle açıklamakta ve devrimcilerle dini konularda doğru teşhisler koyma imkanı sağlamaktadır. Kitabın en ilgi çekici yanlarından biri de, Hilafet'in kaldırılması konusundaki meclis konuşmalarının ilk defa bugünkü dile çevirilerek tam metin halinde yayınlanmakta olmasıdır. Beş renkli lüks krome ofset kapak içinde 392 sayfa, 12.5 Lira'dır.

Ant'ın Öteki Kitapları

- ZAPATA, Robert P. Millon, 5 Lira
- MAVİ GOZLÜ DEV (Nazım Hikmet ve sanatı), Zekeriyas Sertel, 10 Lira.
- DINLE YANKEE, Wright Mills, 10 Lira
- TÜRKİYE'DE İLERİCİ AKIMLAR Yıldız Sertel, 15 Lira
- ÇİZGİLİ DÜNYA Ferruh Doğan, 5 Lira
- İNCE MEMED I (9. Baskı) Yaşar Kemal 15 Lira.
- İNCE MEMED II (2. Baskı) 15 Lira
- MİLLİ KURTULUŞ CEPHESİ Douglas Bravo, 5 Lira
- DÜZENİN YABANCILAŞMASI İdris Küçükömer, 7,5 Lira
- ANARŞİZM Duclos - Cohn Bendit, 7,5 Lira
- ROMAN GİBİ Sabiha Sertel, 15 Lira
- SİYAH İKTİDAR Stokely Carmichael, 7,5 Lira
- YAŞANTIM Yevtuşenko, 5 Lira
- NAZİM HİKMETİN POLİTİKLERİ Kemal Sülker, 7,5 Lira
- SABAHATTİN ALI DOŞYASI Kemal Sülker, 7,5 Lira
- GERİLLA NEDİR Alberto Bayo, 5 Lira
- SAVAŞ ANILARI (2. Baskı) Che Guevara, 10 Lira
- UÇ ANADOLU EFSANESİ Yaşar Kemal, 10 Lira
- ORTADİREK Yaşar Kemal, 15 Lira
- YER DEMİR GÖK BAKIR (Tükendi) Yaşar Kemal, 15 Lira
- ÖLMEZ OTU (Tükendi) Yaşar Kemal, 15 Lira
- MARKSİZMİN TEMEL KİTABI (Toplatıldı) Emile Burns, 5 Lira
- GERİLLA GÜNLÜĞÜ (Toplatıldı) Che Guevara 10 Lira

Genel Dağıtım: ANT YAYINLARI P. K. 701 — İstanbul

İstanbul Dağıtım: GE-DA

Ankara Dağıtım: Aydın Kitabevi

Ege Dağıtım: DATİG

ANT • Sayfa 14

Kemah köylünün
İlçesi'nde
binbir
meşakkatle
yetiştirdiği
hayvanları
yok
bahasına
kapatın
teambaz-
lar bir
pazarlıkta...

Doğu'daki bir köy odasında toplumcu aydınla köylülerin «Anayasa»lı konuşması...

Adil Gül VAHABOĞLU — Kemah'tan yazıyor —

BAGIMIZ aydınının en büyük niteliği halkçı oluşudur. Halk çıkarını yüce bir erdem saymasıdır. Bunun için de halka koymayı, halkı uyarmayı insanî görevlerin başında saymasıdır. Toplumsal sevgi uğruna toplumsal eylemleri göze alacak kadar cesur oluşudur. Bunun için de çağımız Türk aydını öğrenmekle kalmamalı öğretmekle de... Eyleme geçmekle yetinmemeli, başkalarını da eylemli duruma getirmelidir.

Bir şeyi sevmek için, önce onu tanımak gerekir. Tanınması varlıkları, olayları bir türlü sevmek kişiye. Nefret eder bilmediklerinden. Bilgi, sevgiyi doğurur. Bir bakıma bildiğimiz gerçeğe sahip çıkarız. Mal ederez kendimize de ondan. Seviriz onu. Kimi insanlara karşı da silah olarak kullanırız. En güçlü silah, bilgidir çünkü. Bunun için de hemen ona sarılırız, eğer varsa potamızda. Sanırım Napoleon bunu düşünerek demiş: «Beni üç sancaktan çok bir gazete korkutur» diye...

Halkımızı ve de bireyleri, en çok bilmedikleri yıkmıştır ülkemizde. Hep yararlı olanı, doyumluk olanı bilememenin, bilmenin boşluğunda yaşamıştır Anadolu insanları. Bildikleri birşey vermemiştir. İşe yaramamıştır. Avutmamıştır ancak. Bilmediklerinin zararını da bir türlü anlamamışlardır. Nereden anlaşılar nereden bilinsinler? Bil Gerçeğin nasıl boğulduğuna akıl erdiremez ki... Hem bulamaz ki gerçeği. Hatta kendi kendini vurur çoğu kez.

Bunun için de köylüye emeğini yiyenlerin kim olduklarını, ne olduklarını anlatmak zorundayız. Halkı, anlamak, anlatmak ve özellikle kendine öğretmek zorundayız. Sen husun diye. Bundan bir başkası olabilmey için de sunları yapmalısın, böyle davranmalısın diyerek yol göstermeli, örnek olmalısın ona. Böyle olunca, aydın, çağa uyum olur. Aydın - halk çelişkisi kalkar. Salt bir gerçeğin, salt insanları oluruz. Hem kimsenin de bir diyeceği olmaz. Halkın gerçeğini, yarı - aydın, diplomalı düzenbaz, diplomasız düzenbaz boğuvermeye kalkmaz. Çünkü gerçek, kendidir, halktır. Oysaki insan, normal olduğu sürece kendini boğmaz. Kendini tanıması olan halk, halatını başkalarını

çektirir. Kendi çekmese bile. Bilen insan, bir bakıma mutluluğa koşan insandır. Bilmeyen insan mutlu olamaz. Eğer, bilmemek, çağdaş yaşamamak; mutluluksa, Anadolu insanından daha mutlu insan göstermek kolay değildir.

Bunun için diyeceğim ki, halk, bilmediğini sevmek. Bildiğini sever. Eğer onun yaşantısını çağdaş bulmuyor ve bunu değiştirmeyi amaç biliyorsak kendi gerçeğini kendine öğreteceğiz ilkin.

İşte bu anlam ve amaçla köye karışan bir aydının köy odasında köylülerle yaptığı konuşmayı şöyle duyurabiliriz sizce.

Aydın: — Oturduğunuz ve yaşadığınız toprak kendinizin mi?

Köylü: — Daha bizim olmadı. Bu köy yetmiş hanedir. Böyle daha yirmi tane köy var.

Ne dican şu dağdan Fıratın kıyasına kadar bütün toprak... o-va, dağ hep beğlerin. Bu köylü 800.000'e pazar ettik on beş yıl önce. Tapu virmem dedi. Öteki köyler de öyle... Yarıcılık-tan kurtulamadık. Halbuki bu toprak bize yetmiyor bile. Gurbetçilik olmasa aç kalacağız. Kıl üzerinde duruyoruz. Beğ burada iken verdiği tohumu aldıktan sonra ürünün de yarısını alırdı. Alın terimizi bölerdi. Sonra gidiverdi İstanbul'a. Üç tane apartman almış. Sonra efendi, ürün bize yetse bile, onu satmak için yetiştirmeden daha çok yorulacağız. Niye ki Fırat üzerinde köprü yok. Siz turaya önce otobüsle, sonra da yaya geldiniz. Ne olduysa yaya gelirken oldu her halde. Kamyonla yorulmaz ki insan. Makina köyümüze girse, hem bu kadar yorulmayız hem de

Yayın organları hakkında bilgi sağlanır. Eskiz ve program hazırlanır. Objektif lavsiyelerde bulunulur. Tespit edilen programlar iltizadile yürütülür.

Cağaloğlu, Türkocağı Cad. no. 1, kat: 3
Telefon: 27 66 00 - 27 66 01, İstanbul

Doğu Anadolu'da halka ulaşan yol, yalnız tepelerden, köprüsüz, azgın suların geçeri... İşte köy yolunda bir toplumcu aydın.

Çukurova'da pamuk sömürsüne karşı savaş artık şiddetlenmiştir. Köylü ürününe sahip çıkmamanın, emeğinin hakkını almanın savaşını fiilen vermektedir.

ÇUKUROVADA PAMUK ÜRETİCİLERİ KÜKREDİ

ürün bire bin daha artar. Hele bir kendimizin olsa...

Aydın: — Bu ırmağı her zaman yüzerek yada yürüyerek mi geçersiniz? Hiç boğulan oldu mu?

Köylü: — Evet. Bu koca ırmağı her zaman belden aşağı soyunarak geçeriz. Yaz - kış hep böyle. Buz tutunca iyi olur. Asfalt gibi yürürüz. Ama o da tehlikeli. İçine düşmek de var. Sonra hıyar gibi böler insanı. İlk baharda daha fenadır. Monzur'un karı çözüldü mü her bahayığı geçemez. İyi ki siz, yazın geldiniz. Yoksa geçemezdim. Her seçim arifesinde partiler gelir bir kazık çakar. Resmini ahr giderler. Bu yüzden de boğulan olur elbette. Deli ırmağa boğulan olmaz mı? Bu yıl beş kişi boğuldu. Önceki yılları bırak! Köyde romantizma olmayan yok gibidir. Artık doktorlar bile hiç sormadan köyümüzün adını söylüyorlar. Öyle ya, bu su, biçiyor bizi. Biz dördüncü sınıf vatandaşız. Herhalde.

Aydın: — Bu ne demek?

Köylü: — Ne demek mi? Birincisi doğulu, ikincisi köylü, üçüncüsü cahil, dördüncüsü de alevi olmak.

Aydın bu söz üzerine epeyce düşündü. Başıyla doğruladı. Cebinden çıkardığı küçük kitabı açtı ve yüksek sesle okudu: Madde 19 — «Herkes, videdan, dini inanç ve kanaat hürriyetine sahiptir...» Sonra aydın, bunu adamakıllı izah etti. Köylüler birbirlerine baktılar. Demek suçlu değillerdi alevi olmakla.

Aydın: — Peki arkadaşlar, bunca yıldır partiler gelir giderler; hiç benim gibi zayıf, vitaminiz birini gördünüz mü?

Köylü: — He vallah hiç görmedik. Hele durun beg yoksa siz aday mısınız? Gelenlerin hiç birine benzemiyorsunuz da, kusura bakmayın.

Aydın sustu. Düşündü. İzah etti. Evet dedi onlar size benzemeyen adaylar. Ben de size benzeyen hattâ siz olan adaylardan. Köylüler zayıf bir adayla kargılaşmanın şaşkınlığı içindeydiler. Aydın tekrar sordu:

— Peki bu köyde ne ekersiniz?

— Arpa, buğday, fig, çavdar.

— Ne bekersiniz?

— At, inek, öküz, katır...

— Atla ne iş görürsünüz?

— Vilayete, kazaya, yaylaya, tarlaya... gideriz. Un getiririz, den getiririz. Tabii Allah bize sabırlar versin. Bir başkası söyle kareği:

— Seker mi? Bu fakir fukarayı uyutmak için uyutmuştu. Neymiş bunun islamiyetle ilgisi varmış. Eyüp peygamberin vücutu hortlanmış da gene

de çok şükür Allaha... demiş. Köyde bir asayiş karakolu var. Görevliler günde bir kuzu yiyorlar. Biz de Allaha şükredelim öyle mi? Geçen yıl Abidin'in gelinini sudan geçirip de doktora götürümedik. İnleye inleye gitti zavallı gelin. Çiçeği burnunda iken. İnsanlık mı bu ola? Aydın küçük kitabı gene çıkardı: Madde 49 — «Devlet, herkesin beden ve ruh sağlığı içinde yaşayabilmesini ve tıbbi bakımı görmesini sağlamakla ödevlidir...»

Köylü: — O halde suçlu, devletin kendisidir. Geçen yıl seyh geldiğinde Abidin'in o zavallı, ıstıraplı gelin, peşinden koştu, yalvardı şeyh efendi defterine ben de yaz, diye de, kimse aldrış etmedi. Demek ki ta o zamandan hastaymış...

Aydın: — Türkiye'de kaç tane parti var? Adlarını sayar mısınız?

Köylü: — Yedi tane. Köylü, partilerin adını bilgi mutluluğunu duya duya saydı.

Aydın: — Peki bunlar arasında ne fark var?

Köylü: — İşte bunu bilmem. Allah bilir onu. Kim doğru çabarsa Allah ona versin.

Aydın: — İktidarı siz seçeceksiniz, Allah değil! Niye sizden milletvekili yok?

Köylü: — Talihimiz yok ki milletvekilimiz olsun.

Aydın: — Çocuklarınızdan ilse, üniversitede okuyan var mı, onlar çocukları için koleji açarlar. Sizin çocuklar için de imam - hatip okulu açarlar bunu normal buluyor musunuz?

Köylü: — Bırak koleji beg, torpil olmazsa köylünün çocuğunu işçi bile yapmıyorlar. İmam okuluna bile almıyorlar. Aydın, küçük kitabı tekrar açtı:

Madde 50: — «Halkın eğitim ve öğretim ihtiyaçlarını sağlamakla Devletin başta gelen ödevlerindendir...»

Hep birbirlerine baktılar. Köylü: — Onları bırak bir tarafa beg. Daha oturduğumuz toprak bile bizim değil!

Aydın küçük kitabın sayfalarını sertçe çevirdi. Bağırarak okudu.

Madde 37 — «Devlet toprağın verimli olarak işlenmesini gerçekleştirmek ve topraksız olan veya yeter toprağı bulunmayan çiftçiye toprak sağlamak amaçlarıyla gereken tedbirleri alır...»

Odada bulunanların hepsinin canlandığını gördüm. Şimşek çakmış sanki. Her biri kühremiş aslan gibiydi. İçlerinden biri dayanmadı:

— Vallahi o kitap, Kuran'dan da doğru diyor.

Aydın: — Yok arkadaşlarım bu kitap, Türkiye Cumhuriyeti Anayasasıdır. Vatandaşlık so-

Edebiyat yapmanın hiçbir gereği yok. Yıllar yılı adaletsizliklerle dolu çile çekmiş ve uyutulmuşlardı Çukurova emekçileri. Ve bıçak kemiğe dayanmıştı. Haksızlıklar gırtlara gidiyordu. Uykularını feda ederek çalışan emekçilerin çalışmalarının ürünü bir hiçti. İşte Tarsus'ta yapılan ve onbinlerce emekçinin traktörleriyle katıldıkları ağaları, tefecileri, tüccarları protesto mitingi bu ezilmişliğe karşı koyuşun ilk belirtileriydi.

«Kurtuluş Savaşında Fransız gavuruna karşı kazınan küreğimizle savaştık ve kazandık. Şimdi ise bizi kene gibi sömüren ağalara, tefecilere, ve tüccara karşı savaşa çağırıyor...» diye sömüren sınıfa ağıttan açığı savaş açan Bağlarbaşı Köyünden 59 yaşında cahil köylü kadın Kimya Çelik, «son 4 yıldan beri yaptığımız masraf tutarları yıldan yıla artarken, emeğimizin ürünü olan zorluklarla meydana getirdiğimiz kütllü fiatları artacağına yıldan yıla düşmektedir» diyen Kargılı Köyünden Madi Sönmez, «Ziraat Bankaları aştında üreticinin emrinde olacakken ve üreticiye istediği krediyi verecekken, çiftçilikle ilgili bulunmayan büyük tüccarlara, istediklerinden fazla krediyi veriyor ve biz üreticiler kendi hakkımız olan bu parayı tüccarlardan ve tefecilerden büyük faizle ve sarfı olarak alıyoruz...» diyen Yüksek köyünden Cihangir Yüksek, «Sesimizi şimdi ilgililere duyuramazsak Ankara'ya kadar traktörlerimizle yürüyeceğiz, bir sonuç elde edemezsek pamuklarımızı hükümetin gözü önünde yakacağız» diyen

Tarsus köylülerinin pamuk yürüyüşüne katılan bir grup, ellerinde şemsiyeli protesto eden dövizlerle... Alınlarının karşılığını istiyorlar.

rumluğumuz, yönetim sorumluluğumuz bununla başlar, bununla biter.

Köylü: — Yahu o hep bizim için yazılmış, ne kadar güzel. Çok doğru.

İhtiyar adam sözü aldı:

— Biziz şimdiye kadar koyun gibi yaşatılmışlar çocuklar. Kim ki eyi kaval çalmışsa onun pe-

sinden gitmişiz, ama şimdi gitmeyeceğiz.

Bir başkası:

— Eyi ki koyun gibi yaşatılmışlar da başka bir şey gibi yaşatmamışlar. Ula bu adamın okuduklarından daha doğru bir şey olmaz Hastalarımıza bile torpil olmayınca hastaneye yatıramıyoruz.

Aydın: — Hükümet, sizden yana konuşan, hareket eden avdınları, okumaları sürüyor. Hapse atıyor.

Köylü: — Allah sizden razı olsun beg. Buraya sürülmeseydiniz biz de sizi tanımış olmazdık. Bunları da öğrenemedik. O kitaba bize bırak ne olur!...

Prof. Erbakan teşhislerde "Sol" ile birleşiyor

Ö NÜMÜZDEKİ seçimlere sekiz siyasi partinin dışında bağımsız adı altında dokuzuncu bir kuvvet katılmaktadır. Bu, iki yıl önce ilk defa ANİ'ta, İstikbalin başkanlığına oynadığı açıklanan, eski Odalar Birliği Başkanı Prof. Necmettin Erbakan'dır.

Odalar Birliği'nde mason ve komprador burjuvaziye karşı Anadolu burjuvazisi adına savaş açan Erbakan, bilindiği gibi, hükümetin tertipleriyle bu görevden uzaklaştırılınca Demirel'e karşı açıkça siyasi mücadelede girişmiş ve Konya'dan bağımsız adaylığını koymuştur.

Demirel'e korkulu günler yatan Prof. Erbakan'ın görüşleri geçen hafta Cumhuriyet Gazetesi'nde Sadun Tanju'nun yaptığı bir röportajla tesbit edilmiş ve kamuoyuna açıklanmıştır.

Tanju'nun Erbakan'la yaptığı görüşmenin ilgi çekici kısımlarını aynen ıktibas ediyoruz:

— Benim anladığıma göre, siz bu gidişi beğenmiyorsunuz. İktidarın politikasını tehlikeli görüyorsunuz, kurulu düzenin süratle değişmesini istiyorsunuz...

— Eğer buna düzen denirse. Düzen yok ki ortada!

— Tamam. Yani siz yeni bir düzen kurulsun diyorsunuz. Sol muhalefet de söylüyor bunları.

— Teziste birleşiyoruz. — Sol'a hak veriyorsunuz demek.

— Teziste birleşmek yetmez. Hastalığı onlar da bulmuş, biz de söylüyoruz. Fakat tedavide ayrılıyoruz.

— İlginç bir şey bu söylediğiniz. Teziste olsun birleşmek ekonomik ve sosyal yapıdaki kangreni birlikte söylemek sağ için yeni bir tutum.

— Hakkınız var. Sağ uzun zaman bocaladı, metafizik meseleler üzerinde tartıştı durdu. Oysa meselemiz, hayata ait bir meseledir, dolayısıyla elbette ekonomiktir.

— Tedavide ayrılıyoruz demiyorsunuz. Ne gibi?

— Her şeyden önce biz milli

*O ne izzet,
o ne vekar,
o ne heybet?*

Pazar günü fakirhaneyi çok, pek çok değerli bir misafir şerefyalı etti... Uzun yıllardır şiirlerini bir billür pınarın herrağ sularından içeceğine işiyle okuduğum şiirlerinin her biri ruhunun ta derinliklerinde ilahi neşeler doğuran, nusralarının her biri gönlüme yeni bir bahar ikliminin havasını getiren bir büyük şairdi bu.

Aziz ve müstesna misafirimiz, yanında kıymetli eserleriyle yakından tanıştığımız muhterem Dr. Ali Kemal Belviranlı Beyefendi, tanımadığım üç kıymetli zât ve aileleri olduğu halde teşrif ettiler... Hammları ayrı bir odaya alıp bir müddet sohbet ettikten sonra validele birlikte kıymetli misafirimizin yanına geçtik.

Allah'ım, o ne izzet, o ne vekar, o ne heybetli öyle!

SÜLEYMAN ŞENLER
(Bugün - 25.9.1969)

Kiyeti kabul ediyoruz, mülkiyet hakkına saygınız var.

— Ama ben dün gece sizi Aslanlıklarla yakınındaki kahvede dinledim. Haksız mülkiyete karşı ateş püskürüyordunuz...

— Elbette bütün mefhumları yerli yerine oturtmak lazım. Hırsızlık yoluyla, haksızlık yoluyla mülkiyet meşruiyet kazanamaz.

— Hırsızlığı ve haksızlığı önleyebilecek misiniz?

— Hiç şüpheleniz olmasın.

— Nasıl ama?

— Mesela söylüyeyim, milli sanayi kurarak. Kendi sermaye ve iş gücümüzü seferber ederek.

— Kendi motörümüzü kendi-

miz yapmadıkça, üretici, güçlü bir milli sanayi kurmadıkça ve bunu Anadolu topraklarında yükseltmedikçe hiç bir şey değişmez, bu kanser vücudu daha da sarar, diyor ve devam ediyordu:

— Tarlada, toprakta on saat çalışarak elde edilen ürünün değerini yabancı işçinin tezgâh başındaki 15 dakikalık emeği ile ödemek zihniyetinden kurtulmadıkça bize rahat yok.

— Tarımla, turizmle filan kalkınma olmaz diyorsunuz.

— Elbette olmaz. Olur diyenler halkı aldatıyorlar, onun menfaatlerine açıkça karşı çıkıyorlar. Sen on saat çalışacağın ve ürettiğin değer, Batılı işçinin 15 dakikalık zaman içinde yaptığı bir aletin veya makine parçasının değerine eş olacak, ve sonra sen bunları değiştireceksin, bunun adına dış ticaret diyeceksin ve kalkınacaksın!

— Süleyman bey için bir kurtuluş yolu vardı. Ekonomik meseleleri, kalkınma meselelerini bir elde toplayıp, benim gibi bir yardımcısı da iş başına getirseydi bu çıkmazdan kurtulabilirdi. Fakat artık araba hulla yokmuş aşağı gidiyor. Süleyman bey kaderini tamamiyle, montajcı, yabancı sermayeyi gayri milli bir komprador azınlıkla birleştirmiş ve bunu gizleyemez hale gelmiştir. Fırsatçı, sömürücü bir azınlık menfaatleri ile halkın menfaatlerinin çatıştığı yerde; kendisini seçen ve himit bağlayanlara sırtını dönüyor, azınlıkla işbirliği ediyor.

— Eski arkadaşınıza meydan okuyorsunuz.

— Korkuyor benden. Çünkü bütün meseleyi en iyi ben biliyorum. Ben kargısına çıktığım zaman en kirlili işleri dosyalara da koşturduğuma tasfiyorum. Odalar Birliği deyip de geçmeyiniz. Türkiye'nin en güçlü birkaç teşkilatı arasında önde gelirim. Memleketin ekonomisini e- lünde tutan 300.000 üyesi var. Ekonomik karar ve tercihlerin en büyük merkezidir. 530 memuruna yılda 25 milyon lira maaş verir, en kaliteli uzmanları

haftanın karikatürü

AP seçim afişleri basılıyor
"azeteler"

**AP SENİN
ESERİN
ESERİNİ
KORU**

YAZISIZ
(Ali Ulvi, Cumhuriyet - 25.9.1969)

biyoyesinde bulundurur. Biz işte Allahın lütfu ile böyle bir yerde dört yıl en önemli hizmetlerde bulunduk. Önce Genel Sekreter olduk. Kısa zamanda anladık ki, bu teşkilat tümüyle komprador - mason bir azınlığın vasıtası halinde çalışmaktadır. Genel kurulu 67 velayetten gelen 600 delege ile teşekkül eden bu koca teşkilat, komprador ticaret ve sanayinin mutlak bir kontrolü altındadır. O halde önce idare heyetine girelim ve Odalar Birliğini Anadolu tüccar ve sanayicisinin de hizmetine yarar bir hale getirelim dedik.

— Sonra da sizi attılar.

— Ben bunları daha Gülmüş Motör tecrübesinden tanırım.

— Nedir o mesele?

— Anlatayım: Ben 1948'de İstanbul Teknik Üniversitesi Makine Fakültesinden mezun oldum. Aynı yıl motörler kürsüsüne de asistan tayin edildim. Allahın lütfu ile, biz sınıfımıza ve okulumuza daima birinci olarak bitirdik. 1951 yılında motörler üzerine bir tez hazırlayınca, Üniversite beni Almanya'ya gönderdi. Almanya'da Aachen Yüksek Teknik Mektebinde doktora yaptım. Motörler üzerindeki bilgim Almanların da dikkatini çekti. Bana, Alman ordusuna tank yapan bir fabrikada başmühendislik teklif ettiler. Bir süre orada çalıştım. Bir gün, atölyelerden birinde serri halinde yapılmış küçük motörler gördüm. Nodir bunlar dedim. Türkiye'den Ziraat Donatım Kurumunun siparişi dediler. Düşüldüm siz şimdi! Bir Türk mühendisi Alman ordusuna ağır tank motörü yapıyor ve benim Türkiye'de su basit motörler yapılamazmış gibi buraya sipariş veriliyor.

Dönünce hemen teşebbüse geçtim. 300 iş adamını bir araya getirip Gülmüş Motör Fabrikasını kurdum.

Fabrikayı kurduk, Türk ser-

mayesi, Türk mühendisi, Türk işçisiyle 15 beygirden küçük motörleri yapmaya başladık, bu konuda motör ithaline ihtiyaç kalmadı. Fakat ithalatçı bir avuç komprador bize kan kusturmaya kalktı, verilen mücadeleden bana öğrettiği şey, bu adamların kendi çıkarları için yapmayacakları şey olmadığı idi.

— Sonra Odalar Birliğinde tekrar teşerrüf ettiniz.

— Bunlar Anadolu tüccarının gelişmesini istemezler, dedi. Dizinleri hep ellerinde tutmak isterler. Yirminci fabrikalarını yirmi birincisini eklemek isterler. Yaptıkları montaj kamyonu hiç içleri sızılmadan 140 bin liraya satarlar. Oysa bu kamyonun dünya piyasasında değeri 56 bin liradır. Üstelik montaj fabrikasından her kamyon için en az 56 bin lira da dışarı gider. Korkunç bir çark!

Aydın olmak için...

Söyle bir gözüncüyle bakalım; Prof. Mümtaz Turhan'ı, Prof. Mehmet Kaplan'ı okuyor mu? Okuyorsa korkmayın, bırakın Marx'ı, Lenin'i, Mao'yu ve bilhassa bunların Türkiye'deki öğrencilerini, teğhalarını, şimsarlarını da okusun.

Size iki isim söyledim. Merhum Turhan ile Kaplan'ı okumayan bir Türk'e saydın diyemem.

«Aydın» sıfatını hak etmek isteyenler de, siyasi anlayışları ve tutumları ne olursa olsun, bunları okumalıdır.

TARİK BUĞRA
(Tercüman - 23.9.1969)

Muhteşem Süleyman Devri!

Bu sütunu takip edenler bilirler ki, biz mübalağah ve hakikat dışı konuşmuyor, yamıyoruz. Şimdi bu satırları okuyanlardan bazıları Tekin Erer seçim arifesinde propaganda yapıyor, mübalağah konuşuyor diyeceklerdir. Şimdiye kadar yazılarımıza için böyle diyenler daima mahcup olmuşlardır.

Ben daha 1965 seçim konuşmalarında Türkiye için bir «Kasım Süleyman devri», bir «Muhteşem Süleyman Devri» yaşayacağını diye iddia ediyordum. Allah bize bu günleri başlangıcını gösterdi.

Şimdi de katıyetle, imania ve inanca söylüyoruz ki, eğer 1969-1973 yıllarının iktidarı yine AP'ye nasip olursa, necip milletimiz böyle arzu buyurursa, ömümüzdeki dört yıl Türk Milletinin hakiki bir «İftis Devri» olarak anılacaktır.

TEKİN ERER
(Son Havadis - 23.9.1969)